

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Romana Horáčka, Ph.D., a soudců Mgr. Michala Výtiska a JUDr. Radky Zahradníkové, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: Cinemart, a.s., IČO 45272514
sídlem Národní 60/28, 110 00 Praha 1
zastoupená JUDr. Mgr. Rudolfem Leškou, LL.M., Ph.D., advokátem
sídlem Apolinářská 445/6, 128 00 Praha 2

proti

žalované: Social Media Insights s.r.o., IČO 176 19 327
sídlem Javorová 3096, 434 01 Most
nově zastoupená JUDr. Filipem Černým, Ph.D., advokátem
sídlem Apolinářská 445/6, 128 00 Praha 2

o zaplacením 976 800 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobkyně a žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2023, č. j. 12 Cm 34/2022-342,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. potvrzuje ve správném znění, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 976 800 Kč s úrokem z prodlení ve výši 11,75 % p. a. z této částky od 1. 3. 2023 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku; ve výroku IV. se mění tak, že návrh na vyslovení předběžné vykonatelnosti rozsudku se zamítá.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 196 520,50 Kč a před odvolacím soudem částku 53 748,20 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Městský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem zastavil řízení ohledně úroku z prodlení ve výši 11,75 % z částky [částka] od 25. 4. 2022 do 28. 2. 2023 (výrok I.), dále uložil žalované, aby zaplatila žalobkyni částku [částka] s úrokem z prodlení ve výši 11,75 % z této částky od 1. 3. 2023 do zaplacení (výrok II.) a dále částku [částka] na náhradě nákladů řízení (výrok III.) a rozhodl o předběžné vykonatelnosti rozsudku (výrok IV.).

2. Soud prvního stupně vyšel z podané žaloby, v níž žalobce tvrdil, že je distributorem filmů hollywoodských studií Universal a Paramount Pictures a také řady českých filmů. V roce 2020 žalobkyně získala od společnosti Marlene Film Production, s.r.o., licenci k zvukově obrazovému záznamu audiovizuálního díla Šarlatán režisérky Agnieszky Hollandové, a to na výhradní zpřístupňování záznamu veřejnosti prostřednictvím sítě internet způsobem, že kdokoli k němu může mít přístup na místě a v čase dle své volby. Po uvedení filmu žalobkyní v online premiéře na internetových stránkách www.filmnazivo.cz se tento film okamžitě objevil volně ke stažení na internetovém úložišti Ulož.to, provozovaném žalovanou, a to bez souhlasu žalobkyně.

3. Žalobkyně předem upozornila žalovanou na internetovou premiéru a také ji požádala o přijetí vhodných technických opatření k zamezení nahrání filmu. Přesto se do 48 hodin od premiéry vyskytl na platformě žalované celkem devětkrát. Žalobkyně oznámila žalované závadné soubory s URL adresou, a požádala o jejich neprodlené odstranění. Přes tato opatření zůstaly závadné soubory se záznamem audiovizuálního díla na internetových stránkách Ulož.to veřejnosti nadále přístupné. Podle žalobkyně, jakmile se poskytovatel služby informační společnosti dozví o výskytu protiprávního obsahu, musí učinit veškeré kroky, které lze od něj spravedlivě očekávat, aby porušování autorských práv na své platformě zabránil, např. zavedením vhodných technologických prostředků. Žalovaná ale v nezanedbatelné míře profituje na přítomnosti chráněného obsahu na svém serveru. Ačkoli je služba stahování souborů poskytována uživatelům bezplatně, rychlost stahování závisí na tom, zda je uživatel držitelem kreditů, jež si může zakoupit od žalované. Žalovaná má i tzv. affiliate programy, jimiž podněcuje k nahrávání lukrativního obsahu. Takový obsah ale podléhá ochraně autorským právem a nelze jej zpravidla volně šířit. Uživatelé, kteří nahrávají obsah na platformu žalované jsou odměňováni připsáním určitého počtu kreditů podle velikosti nahraného souboru a četnosti jeho stažení. Na stránkách žalované lze prostřednictvím vyhledávače s funkcí našeptávače dohledávat konkrétní obsah a pomocí indexace lze soubory třídit podle různých kritérií. Žalobkyně se domáhá na žalované vydání toho, oč se zpřístupňováním záznamu bez řádné licence obohatila. Výše bezdůvodného obohacení je odvozena z částky [částka], za kterou poskytla podlicenci společnosti N, provozující stejnojmennou službu, a to za poskytnutí licence k obdobným českým filmům.

4. Soud by měl také vyslovit, že je rozsudek předběžně vykonatelný, protože žalovaná dlouhodobě neplní svou povinnost zakládat do obchodního rejstříku zákonem předepsané listiny. Kvůli tomu bylo zahájeno rejstříkovým soudem řízení o zrušení žalované. U Nodus Technologies spol. s r.o., která službu Ulož.to provozovala do roku 2016 a kterou žalovaná v provozování této služby nahradila, poté, co bylo ze strany kolektivních správců rozpoutáno několik soudních sporů, společníci a jednatelé společnosti (a nyní členové správní rady žalované) Jan Karabina a Stanislav Pacan přistoupili k její záměrné likvidaci. Pro nezakládání listin byla zrušena i společnost x LineBreak Ratetes s.r.o., jež byla v úpadku a jež byla vymazána dle § 82 zákona o rejstřících. Pan Stanislav Forejt takto systematicky zlikvidoval mnoho společností, přičemž stejné by mohlo nastat

i u žalované, aby se žalobkyně nedomohla svého nároku v exekučním řízení. Vedle toho oba členové správní rady žalované jsou v hledáčku Policie ČR pro finanční machinace a manipulaci s účetními výkazy.

5. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby s tím, že jako provozovatel internetového úložiště požívá zvláštního režimu podle zákona o některých informačních společnostech, tedy tzv. bezpečný přístav (safe harbour). Žalovaná je tak zproštěna odpovědnosti za obsah nahraný na úložiště jednotlivými uživateli. Odpovědnost může být dána jen při splnění řady předpokladů, a to výskyt určitého protiprávního obsahu, vědomost provozovatele služby o něm (zpravidla ji získává na základě oznámení nositele práv) a neprodlené nekonání poskytovatele v podobě znepřístupnění souboru

a zabránění jeho opětovnému nahrání. V tomto případě žalovaná jednala v souladu s tímto zákonem, protože veškeré žalobkyní řádně nahlášené soubory ze své služby trvale odstranila a také se snažila o zamezení jejich opětovnému sídlení. Po nařízení předběžného opatření žalovaná v pravidelných intervalech manuálně dohledávala soubory se slovem „šarlatán“ a jeho různé modifikace. To žalovaná doložila snímky, z nichž je zřejmé, že výsledky vyhledávání se v průběhu času měnily a že žádný ze souborů se v nich neobjevoval opakovaně. Žalovaná mazala závadné soubory, nicméně pro velký počet uživatelů její služby a objemu ukládaných dat tak mohlo být s delší prodlevou. Proto se závadné soubory mohly ojediněle vyskytnout na úložišti, ale jen dočasně. Žalobkyní předložené snímky neprokazují, že by se předmětné dílo na úložišti nacházelo kontinuálně, tedy po celé naříkané období. Žalovaná také informuje uživatele její služby v obchodních podmínkách, že je zakázáno nahrávat na úložiště obsah, jenž je chráněn autorským právem, také blokuje soubory a neumožňuje nahrání stejných souborů. Také má oznamovací tlačítko.

6. K povinnosti vyhledávat aktivně další soubory, jejichž obsah je rovnocenný se souborem již notifikovaným, žalovaná uvedla, že takovou povinnost dle unijní i české právní úpravy nemá. Žalovaná odstraňuje jen obsah podle URL adres oznámených oznamovatelem, což je dáno technickými důvody. K partnerským programům Linkshare+ a Webmaste+ žalovaná uvedla, že doznaly značných změn – uživatelé již nejsou odměňováni za stahování jimi nahraných souborů jinými uživateli, ale za zvyšování návštěvnosti internetových stránek žalované prostřednictvím propagace jejích služeb (umíst'ování reklamních bannerů) nebo sdílením odkazů na konkrétní soubory za podmínky, že si uživatel od žalované zakoupí libovolný obnos kreditů. Odměnou pro účastníky programu nejsou kredity, ale peněžní odměna. Jednání žalované nenaplnuje pojmové znaky bezdůvodného obohacení, protože to předpokládá, že obohacený získá majetkový prospěch užíváním věci nebo jiné majetkové hodnoty bez právního či spravedlivého důvodu a že na straně ochuzeného dojde k majetkové ztrátě. Užíváním autorského díla je třeba rozumět sdělování díla veřejnosti. Žalovaná ale autorské dílo takto neužívá. Dle judikatury se za uživatele autorského díla v poměrech služby internetového úložiště považuje výhradně osoba, která soubor s takovým dílem na úložiště nahrala a tím jej neoprávněně zpřístupnila veřejnosti. Majetkový prospěch, jehož získání by zakládalo nárok na vydání bezdůvodného obohacení, nelze spatřovat v příjmech z prodeje kreditů (jde o doplňkovou službu – např. vyšší rychlost stahování), ani v příjmech z prodeje reklamního prostoru, a to pro absenci příčinné souvislosti mezi užíváním autorského díla a vzniklým majetkovým prospěchem. Žalobkyně tak není ochuzena o příjmy, které by jí při pravidelném chodu věcí vůbec nevznikly. Majetková ztráta by mohla být jen v podobě ušlé licenční odměny.

7. Doplňkové služby žalované nemají žádnou souvislost s výskytem souboru s dílem Šarlatán, ale pojí se jen s hlavním předmětem jejího podnikání, tedy poskytování prostoru pro ukládání dat uživatelům. Úplatu za doprovodné služby žalovaná inkasuje vždy, a to bez ohledu na obsah v jejím úložišti. Výpočet žalobkyně s odkazem na licenční odměnu od společnosti N, za výhradní užívání licencovaného obsahu bez jakéhokoli územního omezení, nelze srovnávat se zpřístupňováním obsahu prostřednictvím úložiště žalované.

8. Návrh na vyslovení předběžné vykonatelnosti rozsudku není důvodný. Žalovaná plní povinnosti z pravomocných soudních rozhodnutí. Je pravda, že rejstříkový soud zahájil řízení o

jejím zrušení, nicméně žalovaná v této věci podniká nezbytné kroky, přičemž podnět k rejstříkovému soudu musela dát žalobkyně. Ta svým návrhem jen zjevně zneužívá procesních prostředků, což by nemělo požívat právní ochrany. Žalobkyní uváděná paralela s likvidací společnosti N Technologies

je jen smyšlenka. K likvidaci předchozího provozovatele serveru Ulož.to došlo téměř po 8 letech od jeho převzetí Stanislavem Forejtem, mezi převody a likvidací společností není dána blízká časová souvislost, jež by zavdávala důvod pochybovat o tom, co bylo skutečnou pohnutkou změny vlastnické struktury. Nabyvatelem podílu byl třetí subjekt, bez vazby s žalovanou, a proto ta nemohla ovlivnit osud převedené společnosti. Žalovaná má také pochyby, zda lze obavy žalobkyně o dobytost její pohledávky kvalifikovat jako nebezpečí těžko nahraditelné nebo značné újmy, když žalovaná částka je pro žalobkyni zanedbatelná.

9. Ohledně právního posouzení údajného bezdůvodného obohacení žalované vycházel soud prvního stupně z § 2991 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen, „o. z.“) a dále z příslušných ustanovení zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen, „AZ“) a zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti (dále jen, „ZSIS“).

10. Na základě provedeného dokazování dospěl soud ke zjištění následujícího skutkového stavu. Žalovaná je provozovatelkou internetové služby spočívající v ukládání datových souborů poskytnutých uživateli, s níž je spojena celá řada doplňkových služeb. Nahrané soubory mohou uživatelé stahovat bezplatně, nicméně rychlost stahování je omezena. Pokud mají uživatelé zájem o vyšší rychlost stahování souborů nahraných na úložiště jinými uživateli nebo o možnost přehrání obsahu souboru přímo v okně internetového prohlížeče, bez nutnosti jeho stažení do paměti vlastního zařízení, musí si za tím účelem zakoupit kredity, případně se stát předplatitelem služby Ulož.to Disk. Žalovaná nabízí možnost inzerce, která může být uskutečňována formou reklamních proužků (bannerů), videoreklamy nebo reklamního pozadí. Dne 30. 11. 2020 se na stránkách provozovaných žalovanou objevil soubor s dílem Šarlatán, který byl žalobkyní žalované nahlášen

a žalovanou následně zneprístupněn. V období od 30. 11. 2020 do 28. 2. 2023 se na úložišti žalované průběžně vyskytovaly soubory obsahující dílo Šarlatán, k jehož zpřístupňování prostřednictvím sítě internet svědčí výlučné právo žalobkyni. Rovněž u souborů s tímto obsahem žalovaná zobrazovala reklamu, ať již v rámci výsledků vyhledávání, nebo v detailu souboru, a uživatelům, kteří projeví zájem o jeho stažení, zpřístupňovala placenou službu rychlého stahování. Licenční odměna za užívání díla Šarlatán prostřednictvím audiovizuálních služeb na vyžádání, s rozsahem omezeným na území České republiky a Slovenska, ve shora uvedením období činila [částka], tedy v přepočtu cca [částka] ročně, v případě snímku [ulice] selhání [částka] ročně, snímku Já, Olga Hepnarová v řádu vyšších statisíců, snímku Lovení v řádu vyšších statisíců, snímku Prvok, Šampón, Tečka a Karel v řádu milionů, snímku Slovo v řádu vyšších statisíců, snímku Zátonek [částka] ročně a snímku Jan Žižka [částka] ročně.

11. Jak již bylo uvedeno, soud prvního stupně má za prokázané, že na internetové úložiště Ulož.to, provozované žalovanou, byly v období od 30. 11. 2020 do 28. 2. 2023 neznámými uživateli opakovaně nahrávány datové soubory obsahující zvukově obrazový záznam audiovizuálního díla Šarlatán, čímž byly tyto záznamy zpřístupňovány veřejnosti způsobem, že kdokoli z uživatelů internetu k nim mohl mít přístup na místě a v čase dle své volby. Takový způsob užívání záznamu spadá do rozsahu výhradní licence poskytnuté žalobkyni jeho výrobcem, takže v souladu s § 18 a násl. ve spoj. s § 80 odst. 1 AZ je to jen žalobkyně, kdo je oprávněna dotýkný záznam tímto způsobem užít.

12. Zde nemusí být prokázáno, že by soubory s chráněným záznamem byly prostřednictvím služby žalované zpřístupňovány každý jednotlivý den zkoumaného období, ale stačí, pokud má soud za prokázané, že se dané soubory na úložišti v kratších či delších intervalech opakovaně

vyskytovaly, jakož i to, že žalovaná u nich průběžně zobrazovala reklamu. K tomu soud poukázal na ustálenou soudní praxi ohledně kontrolní činnosti kolektivních správců při výkonu kolektivní správy – dle nálezů Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2186/14, tak nemusí kolektivní správci prokazovat, že k produkci jimi spravovaného repertoáru děl docházelo po celou dobu, po niž vymáhají dlužné nároky, když je možné tolerovat určitou míru presumpce. Uvedené dle soudu prvního stupně dopadá i na nositele práv. Dodaný vzorek výskytu protiprávního obsahu je natolik dostatečný, aby byl způsobilý založit důvodný předpoklad s mírou pravděpodobnosti blížící se jistotě, že závadný obsah se na úložišti žalované skutečně vyskytoval bez přestání, a nikoli nahodile nebo výjimečně, jak argumentovala žalovaná.

13. Dále se soud prvního stupně zabýval tím, zda jde o nárok z odpovědnosti za škodu či o nárok na vydání bezdůvodného obohacení. Soud vycházel z toho, že delikt škody a kvazidelikt bezdůvodného obohacení nabývají dle současné zákonné úpravy v autorském právu zvláštního významu, a to pro dřívější odlišný koncepční přístup. Právo na autorskou odměnu za užití díla není nyní považováno za součást absolutního autorského práva, nýbrž může vyplývat jen z jednotlivých závazkových poměrů, kterými se autorské právo relativizuje. Z toho plyne, že v případě neoprávněného užití díla není nárok na uhrazení ušlé autorské odměny zvláštním autorskoprávním nárokem, nýbrž obecným soukromoprávním nárokem z bezdůvodného obohacení. Při rozlišování mezi škodou a bezdůvodným obohacením je rozlišujícím právě vznik obohacení na jedné straně. Tedy jakmile je naplněn i znak obohacení, jde o skutkovou podstatu bezdůvodného obohacení, nikoli o skutkovou podstatu škody, která tento znak nemá. Z toho plyne, že užívá-li někdo bez smluvní nebo zákonné licence autorské dílo, obohacuje se, neboť neplatí odměnu za získání smluvní licence. Také se obohacuje tím, že užívá cizí předmět, aniž na to vynaloží náklady nejen finanční, ale i časové aj., které by jinak, pokud by jednal po právu, byl vynaložil. (srovnej Telec, I., Tůma, P. Autorský zákon, Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019).

14. Také obecně platí, že o bezdůvodném obohacení lze hovořit tehdy, dostalo-li se plněním bez právního důvodu majetkové hodnoty tomu, komu bylo plněno, takže v jeho majetku došlo buď ke zvýšení aktiv, anebo ke snížení pasiv, případně se jeho majetkový stav nezmenšil, ač by se tak za běžných okolností stalo. Za plnění bez právního důvodu lze považovat i užívání cizí věci bez platného právního titulu opravňujícího k takovému užívání (typicky nájemní nebo licenční smlouvy), čímž uživateli vzniká majetkový prospěch, respektive bezdůvodné obohacení, které je povinen podle § 2991 odst. 1 o. z. vydat ochuzenému. Jako druh bezdůvodného obohacení je v druhém odstavci tohoto ustanovení, je výslovně zmíněn i majetkový prospěch získaný protiprávním užitím cizí hodnoty. Protože neoprávněný uživatel není v tomto případě schopen spotřebované plnění v podobě užívání cizí věci vrátit, je povinen nahradit bezdůvodné obohacení peněžitou formou (§ 2999 odst. 1 o. z.). Majetkovým vyjádřením tohoto prospěchu je částka, která odpovídá částkám vynakládaným obvykle na daném místě a v daném čase na užívání obdobné majetkové hodnoty a kterou by byl uživatel za obvyklých okolností povinen platit, pokud by si obstaral řádný užívací titul, zde licenční smlouvu (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 28 Cdo 4184/2018, a judikatura v něm citovaná).

15. Soud prvního stupně poté shrnul, že bezdůvodné obohacení zde lze spatřovat v tom, že žalovaná ušetřila náklady, jež by jinak musela vynaložit, aby si k užití předmětného záznamu opatřila od žalobkyně potřebnou podlicenci. Ekvivalent nákladů, které jsou pro pořízení takové podlicence obvykle třeba, je proto žalovaná podle § 2991 odst. 1 a § 2999 odst. 1 o. z. povinna žalobkyni vydat. (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ČR – senátu ze dne 17. 10. 2018, sp. zn. 30 Cdo 1280/2018). K tomu, aby dílo bylo na stránkách žalobkyně, žalovaná nemá vůbec žádný právní titul.

16. Vedle toho se žalovaná obohatila na úkor žalobkyně i tím, že neoprávněně nahraný obsah na jejím úložišti zhodnocovala ve svůj prospěch. Žalovaná totiž na stránky obsahující odkaz pro

stažení souboru umisťovala reklamu, za což musela inkasovat od zadavatelů peněžní prostředky. Žalovaná se také obohacovala na úplatě od uživatelů za kredity na doplňkové služby – rychlejší stahování souborů. Soud přitom nepochybuje o tom, že byt' i jen zanedbatelný počet uživatelů od žalované zakoupil kredity právě proto, aby je použil ke zhlédnutí filmu Šarlatán prostřednictvím její platformy. V řízení bylo prokázáno, že za stažení jednoho souboru o velikosti 1,1 GB by žalovaná obdržela [částka], přičemž nebylo neobvyklé, že velikost souborů s tímto filmem dosahovala i 3,5 GB, tedy více než trojnásobku. Příjmy z reklam a z prodeje kreditů, jež žalovaná nabyla v důsledku protiprávního jednání uživatele své služby, lze proto kvalifikovat jako bezdůvodné obohacení, protože tyto jsou přímo spojeny s konkrétním dílem. I toto obohacení je žalovaná povinna žalobkyni vydat, tak aby mezi nimi došlo k nastolení právem požadovaného stavu. Soud si je vědom žalovanou předložených rozhodnutí (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2018, sp. zn.

30 Cdo 1280/2018), má ale za to, že nelze bezdůvodné obohacení posuzovat pouze na základě existence nebo neexistence právního důvodu, ale i podle zásad slušnosti a zvyklostí soukromého života. Pokud by totiž žalobkyně zveřejnila dílo na své platformě, příjmy z reklamy i příjmy z rychlejšího stahování či částky za sledování on-line by získala žalobkyně a nikoli žalovaná.

17. Argumentace žalované, že zobrazování reklamy ani obchodování s kredity není navázáno na konkrétní obsah nacházející se na úložišti, nýbrž na poskytování služby jako takové, nemůže obstát. Dle soudu prvního stupně je to právě obsah umístěný na úložiště, který uživatele služby vede k otevření stránky s odkazem pro stahování, s nímž je spojeno i zobrazení reklamního sdělení. Pokud by uživatel na úložišti kýžený obsah na úložišti nevyhledal, ke zobrazení reklamy by nedošlo. Stejně tak je soud přesvědčen o tom, že uživatelé služby kredity nenakupují proto, aby jim žalovaná zpřístupnila možnost vyšší rychlosti stahování, aniž by měli zájem o stahování konkrétního obsahu, ale právě proto, aby tyto kredity směnili za rychlejší stažení konkrétního filmu, o jehož zhlédnutí mají eminentní zájem, což je logickým zejména v případě audiovizuálního díla, které typicky svou velikostí vede uživatele k tomu, aby za rychlejší stahování platili. V této souvislosti je třeba dodat, že § 40 odst. 4 AZ operuje s pojmem nakládání s dílem, jež kromě užívání autorského díla dle § 12 a násl. AZ zjevně zahrnuje i jiné myslitelné způsoby, jimiž lze s dílem nakládat. Neobstojí tedy argument, že žalovaná sama veřejnosti žádná díla nesdílí, protože tak činí výhradně uživatelé její služby.

18. Dále se soud prvního stupně zabýval režimem odpovědnosti za obsah uložený na datové úložiště přístupné veřejnosti prostřednictvím sítě internet dle § 5 ZSIS. Tato odpovědnost je koncipována tak, že za uložený obsah primárně odpovídá uživatel, jenž na úložiště předmětný obsah

nahrál a tím jej zpřístupnil veřejnosti ve smyslu § 18 AZ. Je-li služba některým z uživatelů zneužita k porušování nebo ohrožování práv k duševnímu vlastnictví, může se autor (nebo od něj odvozený nositel práv) po jejím poskytovateli domáhat v zásadě jen toho, aby se poskytování své služby v závadném rozsahu zdržel – viz § 40 odst. 1 písm. f) AZ. Tato povinnost se nicméně aktivuje teprve v okamžiku, kdy se poskytovatel služby dozví o tom, že na jeho úložišti je přítomen konkrétní závadný obsah. Vědomost poskytovatele služby o přítomnosti určitého protiprávního obsahu na jeho úložišti bývá v praxi zpravidla ztotožňována s okamžikem, kdy byl poskytovateli výskyt takového obsahu oznámen nositelem autorských práv.

19. Povinnost zdržet se v závadném rozsahu poskytování služby informační společnosti zahrnuje nejen povinnost neprodleně odstranit či znepřístupnit konkrétní notifikované soubory, ale i povinnost přijmout vhodná opatření pro účinné předcházení a zabraňování tomu, aby v budoucnu docházelo k opětovným zásahům do práv autora tím, že na úložiště bude umístěn soubor s obdobným obsahem, jako měl soubor, jenž byl již dříve poskytovateli služby notifikován jako soubor ohrožující nebo porušující práva duševního vlastnictví (k tomu viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2022, sp. zn. 23 Cdo 1840/2021, a nálezný Ústavního soudu ze dne 18. 7. 2023, sp. zn. III. ÚS 3077/22).

20. Pokud poskytovatel služby těmto požadavkům vyhoví, pak je v souladu s § 5 ZSIS své odpovědnosti za obsah uložených informací zproštěn. Odpovědným je v takovém případě jen uživatel, jenž chráněný obsah prostřednictvím služby veřejnosti neoprávněně zpřístupnil. Pokud ale poskytovatel služby neprodleně nezasáhne poté, co se prokazatelně dozví o uložení souboru s protiprávním obsahem, pak zproštění odpovědnosti podle § 5 odst. 1 písm. b) ZSIS pozbývá. Vůči takovým poskytovatelům lze uplatňovat pouze nárok zakotvený v § 40 odst. 1 písm. f) AZ. Ostatní nároky zůstávají vyhrazeny pouze vztahu mezi autorem a uživatelem služby, založeným deliktním jednáním tohoto uživatele. Pokud však poskytovatel ze své pasivní role vystoupí, takže lze mít za to, že se sám na zpřístupňování protiprávního obsahu aktivně podílí nad rámec samotného ukládání datových souborů poskytnutých uživateli, lze i jeho jednání, stejně jako jednání uživatele, subsumovat pod sdělování díla veřejnosti ve smyslu § 18 AZ. Autor pak může po tomto poskytovateli požadovat nejen, aby se neoprávněného zásahu do jeho práv zdržel, tak jak mu to umožňuje § 40 odst. 1 písm. b) AZ, ale rovněž se může domáhat náhrady způsobené škody (ušlého zisku) nebo vydání bezdůvodného obohacení.

21. V řízení bylo prokázáno, že žalovaná byla žalobkyní nejpozději 30. 11. 2020 zpravena o tom, že byl na její úložiště bez jejího souhlasu umístěn záznam požívající ochrany podle autorského zákona. Součástí oznámení bylo i uvedení URL adresy, jednoznačně identifikující umístění závadného souboru. Tímto dnem žalobkyně prokazatelně nabyla vědomost o tom, že je na jejím úložišti přítomen konkrétní protiprávní obsah. Na obdržené oznámení sice žalovaná v souladu s § 5 odst. 2 ZSIS reagovala odstraněním několika notifikovaných souborů. Přijatá opatření, jež žalovaná zavedla jen v důsledku vydaného předběžného opatření, tedy nikoli z vlastní vůle, nevedla k účinné ochraně duševního vlastnictví žalobkyně, protože i po oznámení žalované konkrétního obsahu se tento obsah na úložišti opakovaně vyskytoval.

22. Povinnost poskytovatele služby informační společnosti se neomezuje jen na odstranění informací s totožným obsahem, ale vztahuje se i na odstranění informací s obsahem rovnocenným, tj. s obsahem, u něhož z důvodu podobnosti s obsahem již dříve notifikovaným nelze mít žádné pochybnosti o tom, že stejně jako předchozí soubor porušuje práva autora nebo jiného nositele práv, typicky držitele licence (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 3. 10. 2019 ve věci C -18/18, Eva Glawischnig-Piesczek vs. Facebook Ireland Limited).

23. Uvedené není v rozporu s § 6 ZSIS, dle něhož nejsou poskytovatelé služeb informační společnosti povinni dohlížet na obsah ukládaných informací ani aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní obsah informace. V tomto ustanovení je zakomponován unijní požadavek, vyplývající z čl. 15 směrnice o elektronickém obchodu, aby poskytovatelům služeb spadajících do působnosti této směrnice nebyla vnitrostátním právem ani vnitrostátními soudy ukládána tzv. obecná dohledová povinnost. Obecný dohled je v rozhodovací praxi Soudního dvora Evropské unie pojímán jako dohled, v rámci něhož musí poskytovatel služby informační společnosti výlučně na své náklady kontrolovat veškeré informace nahrávané na jeho úložiště nebo jejich podstatnou část a posuzovat, zda by jejich zpřístupněním veřejnosti nemohlo dojít k zásahu do práv duševního vlastnictví, zjednodušeně řečeno, zda je tento obsah na úložiště nahráván legálně, anebo nelegálně (srov. rozsudek SDEU ze dne 16. 2. 2012 ve věci C -360/10).

24. Od obecného dohledu je ale třeba odlišovat dohled zvláštní. V rámci této formy dohledu poskytovatel služby dohledává právě a jen soubory s obsahem, který již byl jednou v minulosti shledán protiprávním, a není proto třeba jeho protiprávnost znovu individuálně posuzovat. Takovou formu dohledu považuje unijní právo za přípustnou, stejně jako právo vnitrostátní. Je nerozhodné, nakolik byl tento obsah v průběhu času pozměněn, muselo-li být žalované zřejmé, že i sdělováním pozměněného souboru dochází k porušování práv k dílu či záznamu, které byly obsahem souboru žalobkyní dříve nahlášeného. Žalovaná si tudíž musela být vědoma,

že i k opětovně nahranému obsahu vykonává majetková práva žalobkyně a že po jeho opětovném nahrání znovu dochází k zásahu do těchto práv.

25. Soud musí se vši pečlivostí dbát o vyvažování práva obou dotčených stran, tedy poskytovatelů služeb informační společnosti na straně jedné a nositelů autorských práv a práv souvisejících na straně druhé. Nelze proto připustit, aby se provozovatelé internetových úložišť v zájmu ochrany svého ústavně zaručeného práva na podnikání a svobody projevu dovolávali absence jakýchkoli omezujících podmínek pro své podnikání, když to má fatální dopad na výdělečnou činnost autorů nebo jiných původců tvůrčí činnosti. Autoři i jiní tvůrci mají právo při realizaci tvůrčí činnosti také dosahovat touto činností hospodářského prospěchu, tj. opatřit si tímto způsobem prostředky pro své živobytí a pro svou další činnost.

26. V současné době již existuje celá řada technologických prostředků, jež dokáží rozpoznávat protiprávní obsah v návaznosti na jeho předchozí výskyt, takže otázkou již ani tak není to, zda lze takový obsah vůbec účinně odhalit, ale spíše to, kdo ponese náklady na pořízení těchto prostředků a na jejich provoz. Nelze tak tolerovat dosavadní praxi, kdy si softwarové nástroje na své náklady opatrovali sami autoři, přičemž provozovatelé úložišť tvrdili s odvoláváním na nákladnost takového pořízení, že nemají žádné povinnosti nad rámec odstraňování autory nahlášených souborů. Dle soudu je spravedlivým uspořádáním práv a povinností autorů a provozovatelů služeb cloudových úložišť, aby to byl v první řadě autor, kdo se má brát o svá práva a na internetových úložištích dohledávat závadný obsah. Na druhou stranu to ale musí být provozovatel internetového úložiště, kdo přijme taková technologická opatření, aby zamezil opětovnému zpřístupnění stejného obsahu, či mírně pozměněného. Nynější stav, kdy autoři závadné soubory na internetových úložištích aktivně dohledávají, a to i po několika nahlášeních poskytovateli služby, jenž se omezí jen na mechanické zařazování oznámených souborů do fronty k odstranění, a to dokonce s významným časovým odstupem, nelze považovat za spravedlivou rovnováhu mezi oběma zúčastněnými stranami. Přitom žalovaná disponuje vyhledávačem souborů, který vyhledává soubory nejen podle názvu, ale dále je i třídí dle jejich obsahu (video, textové soubory apod.), tedy dohledání obdobných souborů není ničím obtížným.

27. Není tak pravdou, že by žalovaná nebyla povinna nad obsahem svého úložiště vůbec dohlížet a že takovou povinnost má jen ohledně konkrétních datových souborů, specifikovaných URL adresou, jež jí notifikovali nositelé práv. Žalovaná má povinnost kontroly obsahu úložiště v rozsahu informací, jež jí byly již dříve notifikovány jako protiprávní. K plnění zákonných povinností žalované postačovala kontrola, která by se nevymykala z definice takzvaného zvláštního dohledu, jehož výkon poskytovatelem služby informační společnosti unijní ani vnitrostátní úprava nezapovídá. Je proto nepřipadná argumentace žalované, že požadavek na kontrolu obsahu úložiště přesahuje rámec zvláštního dohledu, stejně jako argumentace, že žalovaná by musela znovu individuálně posuzovat protiprávnost každého jednotlivého souboru (například souborů obsahujících jen ukázkou z filmu), a to právě proto, že rozsah povinnosti dohledu je vždy limitován požadavkem na rovnocennost dohledávané informace.

28. Soud je navíc přesvědčen, že k zajištění účinné ochrany dokonce nebyl ani třeba dohled žalované nad ukládaným obsahem na její server, neboť stačilo, aby uživatelům neumožnila nahrávat soubory s příponami příznačnými pro audiovizuální obsah, jejichž název by obsahoval výraz „šarlatán“ a jejichž stopáž by přibližně odpovídala délce záznamu. Také by bylo dostatečné opatření v podobě blokace možnosti vyhledávání již jednou v minulosti nahlášeného obsahu. Přitom v jiném řízení (sp. zn. 12 Cm 7/2021) bylo prokázáno, že blokace určitého klíčového slova se nijak nevymyká z technických možností žalované.

29. Žalovaná tak neučinila žádná možná efektivní opatření, která po ní bylo možno spravedlivě požadovat a která by taktéž mohla přispět k minimalizaci zneužívání jejího úložiště k šíření statků chráněných autorským právem. Žalovaná ani netvrdila, že by uživatele za nahrání nelegálního obsahu reálně postihovala – např. blokadou účtu, nemožností vytvářet účty nové. K tomu soud

poukázal také na praxi žalované, že v části naříkaného období honorovala uživatele za nahrání obsahu kredity v závislosti na četnosti stažení nahraného souboru, přičemž ti je mohli vyměnit za doplňkové služby. To platilo i pro uživatele nelegálního obsahu, jenž byl žalovanou po notifikaci nositelů práv vymazán.

30. Soud prvního stupně proto uzavřel, že žalovaná nedostála požadavkům zákonné úpravy, čímž je dána její odpovědnost za obsah informací nahraných uživatelem ve smyslu § 5 ZSIS.

31. Protože je nárok na vydání bezdůvodného obohacení co do základu opodstatněný, je třeba se zabývat se jeho výší. Autorské právo umožňuje vést o výši bezdůvodného obohacení zjednodušené dokazování, tak aby nebylo nutno prokazovat přesnou částku, o níž se žalovaná nakládáním s dílem bez spravedlivého důvodu obohatila na úkor žalobkyně. Ustanovení § 40 odst. 4 věta druhá AZ připouští, aby byla výše bezdůvodného obohacení bez ohledu na jeho skutečnou výši stanovena jako dvojnásobek obvyklé licenční odměny.

32. Při stanovení výše obvyklé licenční odměny soud považoval za určující výši licenční odměny ujednanou žalobkyní se společností N, a to za propůjčení oprávnění ke sdělování záznamu audiovizuálního díla Šarlatán prostřednictvím stejnojmenné streamingové služby. Výše licenční odměny za užívání záznamu po dobu čtyřadvaceti měsíců činila [částka]. Rozsah poskytnuté nevýhradní podlicence je přitom, pokud jde o způsob užití a jeho územní dosah, srovnatelný s rozsahem zpřístupňování záznamu na úložišti žalované. Podlicencí bylo společnosti N uděleno oprávnění sdělovat film Šarlatán prostřednictvím sítě internet tak, že kdokoli k němu mohl mít přístup na místě a v čase dle své volby, tedy obdobným způsobem, jak bylo činěno prostřednictvím služby žalované. Licence byla omezena pouze pro území České republiky a Slovenska.

33. Neobstojí proto argumentace žalované, že snímek mohli na platformě Netflix zhlédnout i zahraniční diváci, protože zde byla dostupná i verze s anglickými titulky. Za obdobné částky poskytovala žalobkyně podlicence i k ostatním titulům spadajícím do jejího repertoáru. Současně z provedeného dokazování plyne, že ostatní vlastníci práv k audiovizuálním dílům, konkrétně českým filmům obdobně známým a uvedeným v obdobné době, přenechávají práva za obdobné a vyšší licenční odměny. I z tohoto pohledu soud má za to, že obvyklá výše licenční odměny činila v rozhodném období [částka] za rok. Vzhledem k tomu, že záznam byl na platformě žalované zpřístupňován veřejnosti po dobu sedmadvaceti měsíců, činí výše obvyklé odměny za toto období [částka], tedy v přepočtu více než jeden milión korun.

34. Z uvedených důvodů soud prvního stupně vyhověl žalobě ve výroku II. tohoto rozsudku co do práva na zaplacení částky [částka]. Povinnost zaplatit spolu s dlužnou částkou též úrok z prodlení plyne z § 1970 o. z. Jeho výše byla stanovena v souladu s ustanovením § 2 nařízení č. 351/2013 Sb., tedy jako repo sazba platná k 1. 1. 2022 (3,75 %) zvýšená o osm procentních bodů.

35. Co do požadavku na zaplacení úroku z prodlení ve výši 11,75 % ročně z částky [částka] od 25. 4. 2022 do 28. 2. 2023 vzala žalobkyně podanou žalobu zpět a žalovaná s jejím zpětvzetím souhlasila. Soud proto podle § 96 odst. 2 a 3 o. s. ř. řízení v rozsahu zpětvzetí zastavil (výrok I. tohoto rozsudku).

36. Dále soud prvního stupně uvedl, proč v odůvodnění nerozvádí dílčí skutková zjištění z provedených důkazů, jež v odůvodnění nezmínil. Ostatní důkazní návrhy soud zamítl pro jejich nadbytečnost – konkrétně šlo o důkazy mimo žalobou vymezené období. Dále soud zamítl návrh žalované na provedení znaleckého posudku, neboť tento důkaz byl označen až po tom, co nastaly účinky koncentrace řízení – viz § 118b odst. 1 o. s. ř. Soud neprováděl dokazování ani znaleckým posudkem na zhodnocení technické možnosti identifikace určitého obsahu při ověřování obsahu audiovizuálních souborů.

37. O nákladech řízení rozhodl soud dle § 142 odst. 1 a § 151 o. s. ř. a jejich náhradu přiznal ve věci zcela úspěšné žalobkyni.

38. Soud prvního stupně také v souladu s § 162 odst. 2 o. s. ř. vyslovil, že rozsudek je předběžně vykonatelný. Uvedené je dáno tím, že proti vrcholným představitelům žalované bylo zahájeno trestní stíhání a že předmětem obvinění je nerespektování povinnosti zakládat do obchodního rejstříku zákonem stanovený okruh účetních výkazů (výročních zpráv a účetních závěrek), tedy ta samá skutečnost, která vyvolala hrozbu zrušení žalované rejstříkovým soudem. Dle policejního orgánu mohou být tímto důvodem nestandardní finanční operace (na které policii upozornil Finanční analytický úřad), respektive přelivy milionových částek mezi soukromým účtem Ing. Jana Karabince a účty jím ovládanými společnostmi, jejichž důvod je nejasný a které zjevně neměly žádné ekonomické opodstatnění. Také se tím mohla žalovaná snažit ztížit postavení nositelům práv k duševními vlastnictví, aby nemohli zjistit stav hospodaření žalované. Možné je i to, že se tím žalovaná vyhýbá plnění svých platebních povinností, neboť může kdykoli předat provozování služby jakékoli jiné koncernové společnosti. Soud proto přisvědčil žalované, že pokud by žalovaná v důsledku nekontrolovaných přelivů prostředků zmařila uspokojení její pohledávky, znamenalo by to pro žalobkyni značnou újmu.

39. Proti výrokům II. až IV. rozsudku podala žalovaná včasné odvolání, v němž vytkla soudu, že řízení postihl jinou vadou, že neúplně zjistil skutkový stav věci, když neprovedl navržené důkazy, že na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a že věc nesprávně právně posoudil. Tyto odvolací důvody poté žalovaná blíže rozvedla.

40. Co se týká důvodu, že řízení je postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, tak k němu žalovaná uvedla, že soud prvního stupně vedl řízení zmatečně, protože kvůli tomu žalovaná nebyla schopna nijak předpovědět, jak soud nazírá skutkově a právně na věc, čímž jí nebylo umožněno odpovídajícím způsobem reagovat.

41. Na jednání konaném dne 13. 7. 2023 se rozhodující soudkyně zcela neočekávaně odchýlila od dosavadních právních závěrů, a i od samotného žalobního návrhu. Soudkyně nejprve sdělila účastníkům, že se na jejím dosavadním právním posouzení nic nezměnilo (nárok z bezdůvodného obohacení), aby posléze byla rozvíjena polemika, zda nejde o otázku odpovědnosti za vzniklou škodu. Přitom jde o zcela odlišné instituty. Uvedené by také vedlo k zamítnutí vzájemného návrhu (žaloby) žalobkyně, protože ta se domáhala vydání bezdůvodného obohacení. Zástupce žalované na uvedené nebyl připraven, a proto si argumentaci vymýšlel na místě. V dalším průběhu jednání soud tuto argumentační linku opustil, a to bez vysvětlení. Tím zanechal zástupce žalované v nejistotě, o jakých povinnostech soud v řízení bude vlastně rozhodovat. Takový názorový obrat byl učiněn i s ohledem na první jednání konané dne 26. 1. 2023, kde soud informoval účastníky, že bude věc posuzovat hlavně podle rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 1840/2021, přitom toto rozhodnutí soud opomněl aplikovat.

42. Dále žalovaná zmínila, že žalobkyně byla soudem vyzvána na tomto prvním jednání, aby prokázala skutečnost, že datové soubory s dílem Šarlatán byly na datovém úložišti žalované k dispozici po celé období od okamžiku přijetí oznámení dne 30. 11. 2020. Na to žalobkyně reagovala vyjádřením ze dne 28. 2. 2023, v němž předložila snímky obrazovky ze sedmi termínů, jež měly dokazovat výskyt tohoto díla na úložišti žalované. Soud prvního stupně vyzval žalobkyni přípisem ze dne 21. 3. 2023, aby uvedla, v jakých konkrétních datech každého s žalobou uplatněných měsíců v daném období byl na webu žalované nabízen ke stažení film Šarlatán, a to s označením důkazů. Žalobkyně k tomu ve svém podání odkázala na již ve spisu založené snímky obrazovky. Na jednání konaném 25. 4. 2023 vyzval soud prvního stupně potřeby žalobkyni ke stejnému doložení výskytu filmu Šarlatán na úložišti žalované v rozhodném období. Na to žalobkyně nijak nereagovala, pouze ve svém závěrečném návrhu uvedla, že tento film byl na službě žalované k dispozici pokaždé, kdy žalobkyně nebo soud provedl kontrolu webu žalované – tedy dne 30. 11. a 2. 12. 2020, 7. 1. 2021, 7. 4. 2022, 26. 1., 23. 2., 28. 2., 28. 3. a 5. 4. 2023.

43. Přestože žalobkyně nepředložila přes tři výzvy soudu prvního stupně žádný důkaz k tvrzení o nepřetržitém výskytu audiovizuálního díla Šarlatán na úložišti žalované v rozhodném období, považoval soud uvedené za prokázané. Uvedené soud odůvodnil tím, že předložený vzorek výskytů díla na službě žalované je způsobilý založit důvodný předpoklad, že se tam vyskytoval bez přestání, a nikoli nahodile nebo výjimečně, jak argumentovala žalovaná. Najednou tedy soudu stačily snímky obrazovky jen ze sedmi dnů z celkového období 28 měsíců.

44. Chaotičnost řízení žalovaná dále dokládá uložením povinnosti na prvním jednání konaném dne

26. 1. 2023, aby doplnila tvrzení a dokazování o tom, jaká konkrétní a nezaměnitelná opatření přijala, aby zabránila dalšímu porušování práv žalobkyně. Žalovaná na to reagovala písemným vyjádřením ze dne 28. 2. 2023, kde podrobně uvedla, jaká konkrétní a nezaměnitelná opatření přijala, a k tomu označila a připojila důkazy. Na dalším jednání konaném dne 25. 4. 2023 se žalovaná dozvěděla, že uvedená tvrzení jsou pro rozhodnutí věci irelevantní.

45. Dále žalovaná uvedla, že nebyly naplněny podmínky pro nařízení předběžné vykonatelnosti rozsudku. K tomu žalovaná poukázala na rozpory v odůvodnění, kdy soud prvního stupně uvádí, že policejní orgán nevyloučil, že nezveřejňování účetních závěrek může být motivováno snahou vyhýbat se soudem uloženým povinností, aby poté soud učinil značně extenzivní výklad skutečností uvedených v daném usnesení o zahájení trestního stíhání. Přitom do dnešního dne nebyly v probíhajícím trestním řízení vyvozeny žádné další relevantní závěry či informace.

46. Dle žalované zde nejsou žádné důvody, pro něž by bylo nutné rozsudku přiznávat předběžnou vykonatelnost. Žalovaná i ostatní osoby v koncernu vždy řádně a včas plnily veškeré své závazky, nikdy nebyly insolventní a ani jim insolvence nehrozila; v současné době proti nim není vedeno žádné exekuční řízení.

47. Soud prvního stupně nekriticky převzal do odůvodnění argumentaci uvedenou v trestním oznámení žalobkyně a společností FTV Prima, spol. s r.o. a TV Nova s.r.o., v němž se snažily navodit dojem, že u žalované dochází k finančním machinacím s cílem zkrátit osoby, které mají mít proti ní pohledávky. K tomu žalovaná vysvětluje legálnost daných finančních převodů v rámci koncernu.

48. Žalobkyně v řízení netvrdila ani neprokázala, jaká konkrétní těžko nahraditelná nebo značná újma jí měla ve smyslu § 162 odst. 2 o. s. ř. hrozit. Z odůvodnění rozsudku není nijak zřejmé, z jaké konkrétní skutečnosti zjištěné v průběhu trestního řízení soud seznal, že jsou v této věci splněny podmínky pro přiznání jeho předběžné vykonatelnosti. Tím je rozsudek nepřezkoumatelný. Navíc žalobkyni nemůže hrozit nenahraditelná a zvláště závažná újma, když se její roční obrát pohybuje okolo částky [anonymizováno] mil. Kč a předmětem řízení je částka [částka].

49. O předběžné vykonatelnosti rozsudku rozhodl překvapivě soud až na posledním ústním jednání, na němž vynesl rozsudek, čímž zabránil žalované na tuto procesní situaci adekvátně reagovat.

Na tomto jednání nebyl ani přítomen člen statutárního orgánu žalované. Materiální nenaplnění zákonem vymezených podmínek pro nařízení předběžné vykonatelnosti je potvrzeno skutečností, že společnost po dohodě s žalobkyní složil žalovanou částku dne 5. 10. 2023 do notářské úschovy u notáře JUDr. Romana Bláhy, tedy ještě před doručením rozsudku, a tedy před nabytím předběžné vykonatelnosti. Na notářskou úschovu vynaložila žalovaná nemalé prostředky, jež představují škodu jí způsobenou v důsledku nesprávného rozsudku.

50. Na závěr žalovaná uvedla, že se zde jedná o typický úkaz tzv. SLAPP žaloby, jejímž cílem je cenzurovat, zastrašit a umlčet kritiky tím, že je zatíží náklady na právní obhajobu, dokud se nevzdají své kritiky nebo odporu. Jde o zapovězené zneužití práva.

51. Co se týká důvodu, že soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, tak k němu žalovaná uvedla,

že soud neprovedl ji navržené důkazy. Žalovaná zejména napadá tu okolnost, že si soud prvního stupně nenechal zhodnotit soudním znalcem technické možnosti identifikace souborů obsahujících audiovizuální díla. Soud tak vědomě vynesl rozsudek bez toho, aniž by porozuměl podstatným skutkovým okolnostem.

52. Prokázání případné nemožnosti filtrace datových souborů nacházejících se na datovém úložišti Ulož.to je klíčové pro rozhodnutí této věci, když nelze uložit nesplnitelnou povinnost. K tomu žalovaná odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16. Proto by měl odvolací soud provést dokazování daným znaleckým posudkem č. 231-1811/10/ 2022, zpracovaným RNDr. Radkem Benešem, MSc., jenž je založen ve spisu.

53. Co se týká důvodu, že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, tak k němu žalovaná uvedla, že žalobkyně neprokázala výskyt audiovizuálního díla Šarlatán na datovém úložišti žalované. Soud zde totiž vycházel jen z prostých snímků obrazovky ze sedmy dnů za celé naříkané období, z čehož pak dovodil, že se tam snímek vyskytoval bez přestání. K tomu soud prvního stupně odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2186/14. Toto rozhodnutí ale na danou věc nedopadá, když tam byla posuzována situace, kdy provozovatel umístil do prostor svého podniku televizi, kterou používal sporadicky a nebyla uzpůsobena k přijímání rozhlasového a televizního vysílání. Zde se posuzovalo, zda měl provozovatel restaurace povinnost uzavřít licenční smlouvu s daným kolektivním správcem. Žalovaná nikdy nebyla provozovatelem televizního či rozhlasového vysílání. Podobnost může být dána nanejvýše jen v tom, že jde o služby umožňující přenos informací na dálku.

54. Posouzení soudu prvního stupně je tak v příkrém rozporu s judikaturou vyžadovaným standardem na prokázání výskytu souborů na datovém úložišti, kdy je třeba zabývat se jejich skutečným obsahem, k čemuž nestačí učinit závěr jen na základě snímků obrazovky – viz usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 2. 2022, č. j. 3 Cmo 222/2021-31 či ze dne 3. 4. 2023, č. j. 3 Co 6/2023-269, jenž byl potvrzen usnesením Ústavního soudu ze dne 20. 7. 2023, sp. zn. 1 ÚS 1742/23.

55. Žalobkyně neunesla důkazní břemeno v otázce kontinuity údajného neoprávněného užití díla. Nemůže tak být řeč o prokázání kontinuity, když v roce 2022 je posledním datem pořízení snímků obrazovky den 7. 4. 2022, přičemž následujícím termínem je den 23. 2. 2023, pokud nebude přihlíženo k vyhledávání na jednání konaném 26. 1. 2023.

56. Z daných snímků obrazovek ze sedmi dnů lze dovodit jen určité datové soubory, o jejichž skutečném obsahu z nich nelze nic dovodit. Počet snímků je také zcela neodpovídající vůči délce období, za něž je domnělé bezdůvodné obohacení požadováno. Soud prvního stupně se tak dostal do rozporu s § 120 o. s. ř.

57. V řízení také nebyla prokázána výše obvyklé licenční odměny, když soud vycházel jen z licenční odměny, kterou žalobkyně získala od společnosti N, Inc. Užití audiovizuálního díla Šarlatán společností N, Inc. na její platformě se v podstatných znacích odlišuje od užití díla na veřejném datovém úložišti Ulož.to, když je o odlišný subjekt užití autorského díla, odlišné jsou účely služby a s tím související odlišné funkcionality služeb, odlišné území a jazykové verze, rozdílná kvalita nahraných audiovizuálních děl, rozdílné publikum a rozdíly ve známosti obou služeb na veřejnosti.

58. Uvedené vylučuje aplikaci licenčních smluv mezi žalobkyní a společností N, Inc., přičemž ji nelze brát jako odměnu obvyklou. Stěžejní námitkou žalované ale je, s níž se soud prvního stupně v odůvodnění nevypořádal, proč žalobkyně neprokazovala výši obvyklé licenční odměny přímo

ve vztahu k dílu Šarlatán, když udělila licence k jeho veřejnému zpřístupňování dalším online platformám – VOYO, České kino, DaFilms, iTunse, O2TV, Prima Plus a Kuki. Odměna dle smlouvy s jedním subjektem, jenž má dominantní postavení na trhu, takovým důkazem být nemůže. Soud měl vyzvat žalobkyni, aby prokázala výši obvyklé odměny ve vztahu k dílu Šarlatán, přičemž ani žalobkyně neprokázala, že by toto dílo bylo na platformě Netflix dostupné za obdobných podmínek jako na veřejném datovém úložišti Ulož.to, zejména zda by se nacházelo na platformě Netflix po stejnou dobu, na stejném území a ve stejné kvalitě, jazykových verzích, vůči stejnému publiku apod.

59. Žalobkyně tak neunesla břemeno tvrzení a břemeno důkazní ve vztahu k prokázání výše licenční odměny, respektive soud rozhodl na základě neúplně zjištěného skutkového stavu.

60. Co se týká důvodu, že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci, tak k tomu žalovaná uvedla, že nebyly splněny podmínky pro vznik jejího bezdůvodného obohacení.

61. Žalovaná se poté zabývala podmínkami vzniku bezdůvodného obohacení s tím, že v této věci je stěžejní otázka způsobu, kterým by mělo být s audiovizuálním dílem Šarlatán nakládáno, a zda na jeho základě mohlo dojít k vzniku protiprávního obohacení žalované a k ochuzení na straně žalobkyně. Zde musí být takové dílo neoprávněně užíváno ve smyslu § 12 AZ, k čemuž žalovaná odkázala na několik rozhodnutí Nejvyššího soudu a také na § 40 odst. 4 AZ, v němž se hovoří o neoprávněném nakládání s dílem. Žalovaná poté vysvětluje tento pojem a polemizuje se soudem prvního stupně, co soud myslel při výkladu pojmu „nakládání s dílem“ podle § 40 odst. 4 AZ, jímž mají být dle soudu, i jiné myslitelné způsoby, jimiž lze s dílem nakládat“. Co tím soud myslel není nikde specifikováno, přičemž se soud také nevěnoval otázce, jak by mělo být bezdůvodné obohacení dovozováno z nakládání s autorským dílem, které není jeho neoprávněným užitím ve smyslu AZ. Přitom neoprávněnost jednání, které vede ke vzniku daného obohacení, je jedním ze skutkových znaků bezdůvodného obohacení. Tuto argumentaci si pak soud prvního stupně na jiných místech vyvrací, když už hovoří o užívání bez smluvní nebo zákonné licence.

62. Dále žalovaná polemizuje s nesprávným výkladem soudu ohledně pojmu zásad slušnosti a zvyklostí soukromého života v kontextu bezdůvodného obohacení s tím, že k tomu citoval komentářovou literaturu a právní větu z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2021, sp. zn. 28 Cdo 2527/2021. Z toho plyne, že aplikace zásad slušnosti a zvyklostí soukromého života může v konkrétním případě zapříčinit výhradně neexistenci povinnosti vydat bezdůvodné obohacení, nikoliv založit povinnost vydat bezdůvodné obohacení v případech, kdy k tomu nejsou naplněny zákonné podmínky. Dále k tomu žalovaná poukázala na důvodovou zprávu a judikaturu Ústavního soudu.

63. S ohledem na uvedené pak v poměrech této věci není právním řádem umožněno požadovat vydání bezdůvodného obohacení v podobě poplatků za reklamu a za kredity, pokud tyto poplatky byly z důvodu (subjektivního) posouzení žalobkyně poskytnuty žalované v rozporu s danými zásadami a zvyklostmi. Nadto příjmy za reklamu a z kreditů ani pojmově nemohou být bezdůvodným obohacením. Žalovaná při provozování veřejného datového úložiště Ulož.to nikdy nepostupovala v rozporu se zásadami slušnosti, protože nikoho nenabádala k užití v rozporu s právními předpisy a na veškerá plnění od uživatelů si opatřila řádný právní titul. V obchodních podmínkách pak žalovaná nabádá uživatele, aby nenahrávali závadný obsah, provozuje formulář na oznamování takového obsahu, disponuje týmem analytiků a stále prověřuje opatření pro omezení výskytu protiprávních informací na jejím úložišti.

64. Žalovaná poté zopakovala, že audiovizuální dílo Šarlatán v naříkaném období neužívala ve smyslu AZ, k čemuž odkázala na judikaturu Nejvyššího soudu, jenž se autorskoprávní povahou služby datového úložiště žalované zabýval v rozsudku ze dne 8. 6. 2022, sp. zn. 23 Cdo 1840/2021,

dle něhož činnost žalované nenaplnuje znaky užití daných děl jejich sdělováním veřejnosti ve smyslu § 18 odst. 1 a 2 AZ. Od této doby žalovaná neučinila nic v důsledku čehož by tyto závěry přestaly být aktuální nebo aplikovatelné. Žalovaná naopak provedla řadu změn, kdy již neposkytuje vlastní integrovaný vyhledávač, jenž fungoval v době rozhodování Nejvyššího soudu. Jestliže někdo audiovizuální dílo Šarlatán užíval (zpřístupňoval) ve smyslu AZ, byli to výhradně konkrétní uživatelé, kteří předmětné soubory na veřejné datové úložiště Ulož.to nahráli k veřejnému

sdílení. Jen tyto subjekty jsou pasivně legitimovány k žalobě na vydání bezdůvodného obohacení dle § 40 odst. 4 AZ.

65. Provozováním datového úložiště žalovaná samozřejmě generovala příjem z reklamy a za využití své hardwarové infrastruktury ve prospěch uživatelů, kteří za něj zaplatili poplatek, ať okamžitě

či ve formě kreditů, což ale nemůže být bezdůvodným obohacením na žalobkyni vzniklým neoprávněným užitím autorských děl. Žalovaná zpřístupnila své kapacity uživatelům na základě smluv, v nichž se tito zavázali za ně platit. Takové plnění je kryto řádným právním titulem a nemůže představovat bezdůvodné obohacení, což dokládá i komentářová literatura k této problematice ohledně poskytovatelů služby informační společnosti, z níž žalovaná ocitovala příslušnou pasáž. Poté žalovaná ocitovala pasáže z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2018, sp. zn. 30 Cdo 1280/2018, jenž se také zabýval příjmy provozovatele datového úložiště z reklamy a vytižení infrastruktury datového úložiště za poplatek, a to v jiné věci žalované, přičemž toto rozhodnutí bylo podrobeno i přezkumu Ústavního soudu, přičemž žalovaná ocitovala danou pasáž jeho rozhodnutí.

66. Kredity a reklama na veřejném datovém úložišti Ulož.to nemají žádnou souvislost ani se soubory obsahujícími audiovizuální dílo Šarlatán, ale výhradně s provozováním datového úložiště. Legitimitu příjmů z reklamy a kreditů provozovatele úložiště dokládá i usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 8. 2023, č. j. 2 Co 26/2023-229, a řada dalších rozhodnutí tohoto soudu, z nichž žalovaná opět ocitovala příslušné pasáže.

67. Žalovaná poté připomenula, že vzhledem k zachování pasivní role při poskytování hostingových služeb žalovanou ve vztahu k nahrávanému uživatelskému obsahu nedisponovala žádným nástrojem, který by umožnil využití kreditů pouze k určitým datovým souborům. Proto nelze aprobovat přístup soudu prvního stupně, jenž uvedl, že nepochybuje o tom, že by i zanedbatelný počet uživatelů od žalované zakoupil kredity právě za účelem zhlédnutí filmu Šarlatán, což žalovaná považuje za pouhou jeho domněnku.

68. Schválení závěru soudu prvního stupně o vzniku bezdůvodného obohacení na žalované straně by nutně vedlo k tomu, že by se na úkor žalobkyně bezdůvodně obohatili uživatelé cloudového úložiště, poskytovatel internetového připojení, prodejce a poskytovatel hardware pro žalovanou, dodavatel elektrické energie žalované, inzerenti nakupující reklamní prostor na datovém úložišti a řada dalších. V nadsázce by se obohatilo na žalobkyni i Království Tonga, jakožto subjekt umožňující žalované registraci domény ulož.to, jakož i zástupci účastníků.

69. Lze tak uzavřít, že se žalovaná inkasováním zisků z kreditů a reklamy na datovém úložišti nemohla bezdůvodně obohatit na úkor žalobkyně, což odpovídá možností vzniku bezdůvodného obohacení podle § 40 odst. 4 AZ, když ani jedna možná skutková podstata na posuzovaný případ nedopadá a ani se skutkovému stavu v této věci neblíží. Žalovaná takto argumentovala po celou dobu řízení, přesto soud prvního stupně rozhodl tímto nesprávným způsobem. Dále žalovaná rozebírá absurditu přenosu podmínek vzniku bezdůvodného obohacení na další poskytovatele služeb informační společnosti, k čemuž užil společnosti M Platforms, Inc., jež provozuje sociální síť Facebook, a dále řady dalších společností.

70. Dále se žalovaná zabývala nesprávným výkladem § 40 odst. 4 AZ ze strany soudu prvního stupně. Toto ustanovení je třeba vykládat eurokonformně s podkladovou směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. 4. 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví. K uložení povinnosti uhradit jako bezdůvodné obohacení dvojnásobek obvyklé licenční odměny se musí přistupovat jako k sankčnímu ustanovení, jež lze využít jen tehdy, když k příslušnému neoprávněnému užití došlo úmyslně ve zlé víře, svévole či zastíráním jednání. Žalované tak nelze uložit tuto povinnost, protože by tak neučinila úmyslně, což je nutný předpoklad pro uložení této sankce, ale učinila by tak jen jako tzv. pasivní poskytovatel jednající v zákonem aprobovaném režimu dle § 5 ZSIS.

71. Žalovanou chrání institut bezpečného přístavu, čímž je vyloučena její odpovědnost za bezdůvodné obohacení z užití daného díla podle § 5 ZSIS, když žalovaná splnila podmínky uvedené v odst. 1 tohoto ustanovení.

72. Žalovaná neměla konkrétní ani konstruktivní vědomost o protiprávnosti nahraného obsahu a zachovávala ve vztahu k němu roli čistě technickou, automatickou a pasivní. Žalovaná splnila i podmínky stanovené v rozsudku SDEU ze dne 12. 7. 2011 ve věci C -324/09 L' Oréal SA a další vs. eBay International AG a další, dle něhož se ochrany bezpečného přístavu nemůže domáhat takový poskytovatel služby hostingu, který ve vztahu k ukládaným informacím hraje takovou aktivní roli, ze které by bylo možné usuzovat, že je obeznámen o obsahu a protiprávní povaze ukládaných datových souborů anebo, že je kontroluje. Aktivní roli daného poskytovatele lze dovodit zejména z toho, pokud nahrávaná data propaguje či optimalizuje způsob, jakým jsou prezentována.

73. Žalovaná zachovávala k uživatelskému obsahu na datovém úložišti pasivní přístup, což potvrdil Nejvyšší soud, a lze jej dovodit i z rozhodování SDEU. Žalovaná nenaplnila ani jeden z uvedených bodů – nemohla zjistit obsah ukládaných souborů, což je dáno i jejich množstvím, nahrávaný obsah nepropagovala a ani neoptimalizovala jeho prezentaci, žalovaná neprovozovala žádné partnerské programy, prostřednictvím nichž by byli uživatelé odměňováni za stažení či nahrání jakéhokoli obsahu na její úložiště. To je také odlišné od služeb datového úložiště Pirate Bay – viz rozsudek SDEU ze dne 17. 6. 2017 ve věci C -610/2015 Stichting Brein v Ziggo BV, XS4ALL Internet BV.

74. Žalovaná přijala aktivní opatření proti výskytu protiprávního obsahu na jejím úložišti – viz zákaz v jejích všeobecných obchodních podmínkách, bezodkladně reagovala na oznámení o výskytu protiprávního obsahu v konkrétním datovém souboru způsobem v § 5 odst. 1 písm. b) ZSIS, zřídila oznamovací formulář, což potvrdil i Nejvyšší soud, v již zmiňovaném rozhodnutí.

75. Žalovaná provozovala svou službu v rámci bezpečného přístavu dle § 5 ZSIS. Opačná argumentace soudu prvního stupně je nesprávná, když vyvozuje překročení limitů bezpečného přístavu

a zároveň současně vyvozuje užívání díla jeho sdělováním veřejností dle § 18 AZ. Tyto postoje soudu jsou nesprávné a zcela dezinterpretují fungování a význam § 5 ZSIS, neboť toto ustanovení je nutné vykládat eurokonformně. Pokud poskytovatel služby informační společnosti překročí limity bezpečného přístavu dle § 5 ZSIS, má to za následek jen to, že se omezení odpovědnosti neuplatní.

76. Otázka užití ukládaných autorských děl spočívá na posouzení jiných kritérií než v případě možného překročení mezí bezpečného přístavu dle ZSIS. Nelze tak dovozovat vzájemné propojení těchto institutů, jak to dovodil soud prvního stupně. Právně relevantní posouzení spoluužití autorských děl žalovanou by muselo spočívat v určení konkrétního způsobu, kterým daný provozovatel datového úložiště Ulož.to s danými díly nakládá, identifikaci jeho konkrétních aspektů a jeho následné porovnání s definicí užití obsaženou v § 12 AZ.

77. V ZSIS není stanovena sankce za překročení mezí bezpečného přístavu, jen se na něj přestane vztahovat režim vyloučení odpovědnosti ve vztahu ke konkrétnímu uživatelskému obsahu. V závislosti na okolnostech a obsahu ukládaných informací spadá do úvahy řada rozdílných druhů právní odpovědnosti.

78. Dále žalovaná uvedla, že na výše uvedených závěrech se nic nezmění ani účinností nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2065 ze dne 19. října 2022 o jednotném trhu digitálních služeb a o změně směrnice 2000/31/ES (nařízení o digitálních službách), jelikož režim bezpečného přístavu je v případě tohoto právního předpisu upraven obdobně jako ve směrnici o e-commerce a ZSIS a tuto úpravu přímo nahrazuje. Stejně tak bude i nadále použitelná výše citovaná judikatura SDEU.

79. Dále se žalovaná zabývá tím, že neexistuje její povinnost provádět monitoring datového úložiště, jak naopak v omezené míře dovodil soud prvního stupně. Taková povinnost nevyplyvá ani z ZSIS a ani z rozhodnutí SDEU či vnitrostátních soudů. Soudem prvního stupně provedený odkaz na rozsudek SDEU ze dne 3. 10. 2019 ve věci C -18/18, *Eva Glawischnig-Piesczek vs. Facebook Ireland Limited* je nesprávný, neboť dané rozhodnutí na věc nedopadá, když odstranění uložené uživatelské informace u poskytovatele služby hostingu, jež má obsah jako informace, která již dříve byla prohlášena za protiprávní, lze realizovat prostřednictvím soudního příkazu, a zároveň je dána rozdílná povaha informací, které představují protiprávní obsah (tam byly řešeny urážlivé příspěvky a zde soubor s autorským dílem). Žalovaná poté rozebírá rozdíl mezi příspěvkem a datovým souborem, a to i s ohledem na možnost zjištění jejich závadnosti.

80. Dále žalovaná poukázala na řízení o návrhu na nařízení předběžného opatření, jemuž soud prvního stupně vyhověl, což bylo poté zamítnuto odvolacím soudem (usnesení ze dne 26. 2. 2021, č. j. 3 Co 3/2021-60). Takže zde neexistovala povinnost odstraňovat rovnocenný obsah. K tomu žalovaná uvedla, že bezprostředně po notifikaci od žalobkyně provedla odstranění daného souboru a zabránila jeho opětovnému nahrání.

81. Tyto závěry plynou i se soudem prvního stupně odkazované judikatury, jenže ten ji nesprávně vyložil. K tomu, že k povinnosti odstraňovat rovnocenný obsah je třeba soudního zákazu ve formě záporního výroku pak žalovaná poukázala na judikaturu odvolacího soudu i na judikaturu SDEU, z níž ocitovala příslušnou pasáž.

82. Daný soudní příkaz by nadto musel být žalované uložen na základě zákona. Konkrétně by tak muselo být učiněno na základě zdržovacího nároku obsaženého v § 40 odst. 1 písm. f) AZ, jehož eurokonformním výkladem je možné domáhat se uložení daného opatření ze strany soudu. Ani takový soudní příkaz by neměl následky, které soud prvního stupně popsal v rozsudku. Povinnost poskytovatele hostingových služeb provádět, „zvláštní dohled“ totiž může vzniknout pouze za současného přihlednutí k omezením povinností, které je danému poskytovateli možné uložit, uvedených v § 6 ZSIS. Zejména pak není možné, aby poskytovateli hostingových služeb byla uložena povinnost, „zvláštního dohledu“ v rozsahu a intenzitě fakticky odpovídající aktivnímu vyhledávání závadných uživatelských informací a tzv. obecnému dohledu. Právě to by nicméně bylo nutné k tomu, aby žalovaná bezchybně prováděla, „zvláštní dohled“ ve formě, která by zcela a bezvýhradně zabránila výskytu audiovizuálního díla *Šarlatán* na datovém úložišti Ulož.to.

83. Teze soudu prvního stupně, jak je možné zamezit výskytu audiovizuálního díla *Šarlatán* jsou nesprávné. Toto dílo může být neoprávněně nahráno na datové úložiště i pod jiným názvem anebo zkomoleninou jeho názvu, z níž by průměrně rozumnému uživateli bylo zřejmé, že odkazuje právě na audiovizuální dílo „*Šarlatán*“. Dané opatření by na takové soubory nemělo žádný dopad, když je nemyslitelné požadovat vyhledávání datových souborů pojmenovaných jakýmkoliv možným výrazem odkazujícím na audiovizuální dílo „*Šarlatán*“. To je objektivně nemožné, a to pro téměř nekonečnou a neuzavřenou řadu výrazů, které v této souvislosti připadají v úvahu. Není také možné provést taxativní výčet formátů datových souborů, do nichž

by teoreticky bylo možné zachytit audiovizuální dílo Šarlatán. Nelze totiž vyloučit, že by dané audiovizuální dílo bylo zakomponováno do souboru, který primárně k sdílení audiovizuálních děl neslouží, ale i tak je z technického hlediska může obsahovat – příkladmo lze jmenovat například formáty doc., pdf. anebo ppx.

84. Také by docházelo k znepřístupňování datových souborů, které sice splňují obě stanovené podmínky, ale neobsahují audiovizuální dílo Šarlatán, tedy jsou z hlediska této věci nezávadné. Tím by bylo narušeno právo na svobodu projevu a právo na informace dle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. K tomu žalovaná připojila výklad unijních předpisů a rozhodování SDEU.

85. Není tak objektivně možné vyvinout takový automatizovaný systém filtrace obsahu, který by zamezil výlučně nahrávání těch datových souborů, které obsahují audiovizuální dílo Šarlatán. V souladu s judikaturou SDEU nesmí být opatření potřebná k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví nadměrně složitá nebo nákladná, přičemž je nutné zajistit spravedlivou rovnováhu mezi ochranou práva duševního vlastnictví a ochranou svobody podnikání. Žalovaná se domnívá, že požadavku soudu prvního stupně by mohlo vyhovět manuální prohledávání datového úložiště, což je ale v rozporu se zákazem uložení povinnosti aktivního vyhledávání protiprávních informací a obecného dohledu dle § 6 ZSIS. K tomu žalovaná odkázala na usnesení Vrchního soudu v Praze, č. j. 3 Co 89/2021-120.

86. Na závěr žalovaná namítla nesprávné určení výše náhrady nákladů řízení, a to v souvislosti s částkou [částka] za překlady důkazů (faktura č. FV2220116 na [částka] za překlady z češtiny do angličtiny, a dále faktura č. 2230055 na [částka] za úřední překlad z češtiny do angličtiny). Tyto náklady nebyly žalobkyní vynaloženy účelně, protože nebyl třeba ověřený překlad, když stačil překlad z veřejně dostupných internetových překladačů (např. DeepL). Vedle toho nebyly přeložené dokumenty pro řízení relevantní.

87. S ohledem na uvedené žalovaná navrhla odvolacímu soudu, aby změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že se vzájemný návrh (žaloba) zamítá, nebo aby jej zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

88. Proti nákladovému výroku III. se včas odvolala žalobkyně. Soud prvního stupně nepovažoval za účelné úkony spočívající v doplnění žaloby o další tvrzení v návaznosti na výzvu dle § 118a o. s. ř. (viz podání z 28. 2. 2023 a z 5. 4. 2023), v písemném vyhotovení závěrečného návrhu a ve vyjádření ve věci samé z 29. 6. 2023, neboť v nich nebyly tvrzení ani žádné důkazní návrhy, které žalobkyně nemohla pojmout již do svého vzájemného návrhu.

89. V podání z 28. 2. 2023 (Doplnění žalobkyně k výzvě soudu a vyjádření s žádostí přijetí opatření

k ochraně sdělených informací a poskytnutých dokumentů představujících obchodní tajemství) žalobkyně reagovala na judikaturu posun v důsledku rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2022, sp. zn. 23 Cdo 1840/2021, jakož i na novelu AZ účinnou od 5. 1. 2023. Soudu také předložila nové důkazní návrhy (čestná prohlášení produkčních a distribučních společností), které bez své viny nemohla předložit již v rámci vzájemného návrhu, neboť doposud neexistovaly.

90. V podání z 5. 4. 2023 (Doplnění skutkových vyličení k výzvě soudu a částečné zpětvzetí žaloby ohledně úroku z prodlení), reagovala žalobkyně na výzvu soudu ze dne 21. 3. 2023, znovu učiněnou při jednání dne 25. 4. 2023, jímž tedy žalobkyně realizovala svá procesní práva a povinnosti. Zde byly tvrzení i důkazní návrhy, které nemohly být zahrnuty ve vzájemném návrhu ze dne 25. 4. 2022, neboť se část z nich vztahovala k novým skutečnostem (nově nastalým) týkajícím se pokračujícího užívání předmětů ochrany ve službě žalované. Účelná byla i nová tvrzení i důkazní návrhy vztahující se k období po 28. 2. 2023, neboť ilustrovaly nepřetržitost neoprávněného užívání ve službě žalované.

91. Závěrečný návrh ze dne 9. 5. 2023 odpovídá průběhu posledního jednání, jež se konalo 13. 7. 2023, a proto ob stojí sepsání závěrečného návrhu i účast na tomto jednání jako dva samostatné úkony právní služby.

92. Podání z 29. 6. 2023 (Replika žalobkyně k vyjádření žalované ze dne 18. 5. 2023) bylo reakcí na obsáhlé podání žalované ze dne 18. 5. 2023, a také reakcí na změny provozovatele a držitele domény služby Uloz.to (ulozto.cz).

93. Soud prvního stupně nesprávně shledal tyto úkony právní neúčelnými. Podle soudní judikatury platí zásada, že úspěšný účastník řízení má právo na náhradu nákladů vynaložených na právní pomoc, a naopak nepřiznání těchto nákladů z důvodu neúčelnosti představuje výjimku, již je nutno interpretovat restriktivně a aplikovat ji pouze tam, kde jednání účastníka řízení nabývá charakteru zneužití práva. Zároveň je třeba přihlídnout k tomu, že účastník řízení je vybaven nárokem účinně uplatňovat námitky a argumenty způsobilé ovlivnit konečné rozhodnutí soudu, přičemž takové oprávnění paralelně generuje soudu povinnost zaručit jeho účinný výkon.

94. Neúčelnými náklady řízení budou úkony právní služby ve věcech bagatelních, triviálních skutkově i právně, uplatněných hromadnými, typovými návrhy na vydání elektronického platebního rozkazu a zejména v civilním řízení, jež je vedeno nikoli kvůli věci samé, ale kvůli částce, která představuje náhradu nákladů řízení.

95. Při posuzování účelnosti vynaložených nákladů je třeba posuzovat i obsah úkonu právní služby,

a protože sdělením stanoviska ve věci samé účastník uskutečňuje své procesní právo, jež mu náleží bez zřetele na to, zda byl soudem vyzván či ne, nelze dovozovat zneužívající záměr ze samotné skutečnosti, že se účastník vyjádřil z vlastní iniciativy, tím spíše, pokud byl soudem vyzván.

96. Žalobkyně se domnívá, že žádné z jejích podání nebylo neúčelné, neboť jimi žalobkyně realizovala procesní právo vyjádřit se a uplatnit své námitky a argumenty způsobilé ovlivnit konečné rozhodnutí soudu, a to v návaznosti na vyjádření žalované, na legislativní a judikatorní vývoj i výzvy soudu prvního stupně. Podání nebyla samoučelná, ani v nich nebyla opakována argumentace, přičemž zde nešlo o bagatelní věc. Soud prvního stupně pochybil, když žalobkyni nepřiznal za tato podání náhradu nákladů řízení.

97. S ohledem na uvedené žalobkyně navrhla odvolacímu soudu, aby odvoláním napadený výrok III. usnesení soudu prvního stupně změnil tak, že,, žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši [částka] k rukám zástupce žalobkyně, a to do tří dnů od doručení rozsudku žalované.

98. Žalovaná v doplnění odvolání ze dne 21. 5. 2025 nejprve poukázala na své procesní nástupnictví na straně žalované (viz usnesení Městského soudu ze dne 17. 10. 2023, č. j. 12 Cm 34/2022-359)

a dále na dosavadní průběh řízení. Dále žalovaná zmínila, že také mezitím došlo k zásadnímu vývoji rozhodovací praxe ohledně otázky odpovědnosti poskytovatelů hostingových služeb i v otázce stanovování obvyklé odměny za užití autorských děl, na což žalovaná nyní reaguje.

99. Žalovaná následně shrnula právní úpravu možnosti uložení povinnosti zajištění absolutní absence výskytu souborů s určitými díly, a to po technické a právní stránce.

100. Je technicky nemožné stoprocentně identifikovat a blokovat díla v souborech na úložišti. Žalovaná přijala určitá opatření k zamezení dalšího výskytu závadných souborů, ale účinnost nebyla a nemohla být stoprocentní. Důvodem je, že kritérium obsažení zvukově-obrazového záznamu audiovizuálního díla v souboru je technicky vyhodnotitelné jen do určité míry, a to velmi náročně a nákladně (např. tvorba systému Content ID pro službu YouTube, který řeší stejný technický problém, avšak zjednodušený omezením služby pouze na videosoubory

v definovaných formátech, stála cca 100 mil. USD). Za současného stavu techniky lze, za přijetí konkrétních opatření, identifikovat identické soubory (v takovém případě však není nutno číst jejich obsah, ten se za účelem zjištění, zda jsou soubory 100% identické, nezkoumá) – což již žalovaná provádí.

101. Technicky neřešitelnou otázkou je také požadavek na filtraci záznamu určitého audiovizuálního díla. Audiovizuální dílo a zvukově obrazový záznam audiovizuálního díla často existují ve více verzích, jak co do obsahu, tak co do jazykových verzí, resp. mohou být také modifikovány. Navíc audiovizuální dílo a zvukově obrazový záznam audiovizuálního díla mohou být zaznamenány potenciálně neomezeným počtem způsobů. Každý z těchto záznamů může být v digitální podobě vyjádřen potenciálně neomezeným počtem způsobů, jak co do samotného formátu souboru, tak co do možného zahrnutí záznamu do většího celku. Což znamená, že audiovizuální dílo v právním smyslu může být vyjádřeno nekonečným množstvím unikátních souborů.

102. V současnosti tak nelze určit, zda je obsahem souboru konkrétní audiovizuální dílo v právním smyslu. Lze pouze s určitou mírou jistoty, v některých případech, identifikovat míru shody mezi obsahem souborů. Z tohoto důvodu ani nelze automatizovaně filtrovat a odstraňovat soubory na základě výskytu určitého audiovizuálního díla v právním smyslu.

103. Není možná identifikace všech souborů obsahujících konkrétní audiovizuální dílo v právním smyslu u služby žalované, a to ani při zapojení ruční lidské kontroly každého jednotlivého souboru. To je dáno neschopností přechíst některé soubory, a to pro absenci jakékoli limitace co do formátů, kodeků a dovoleného nahrávání souborů zašifrovaných.

104. K rozsahu povinností poskytovatele hostingových služeb žalovaná znovu poukázala na rozsudek SDEU ze dne 12. 7. 2011 ve věci C -324/09 L' Oréal SA, dle něhož nesmí požadovaná opatření spočívat v povinnosti aktivně monitorovat všechna data všech zákazníků poskytovatele za účelem předcházení jakýmkoli budoucím porušením práv duševního vlastnictví ve službě poskytovatele, jelikož by tímto došlo k uložení povinnosti obecného dohledu v rozporu s čl. 15 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu a dále k uložení opatření, která nejsou spravedlivá, přiměřená a jsou nepřiměřeně nákladná, což vylučuje čl. 3 směrnice o dodržování práv duševního vlastnictví. Dále žalovaná poukázala na rozsudek SDEU ve věci C -70/10 (Scarlet Extended SA), jenž uvedené potvrdil s odkazem na svobodu projevu a na řadu dalších rozhodnutí, z nichž plyne, že poskytovateli hostingových služeb nelze uložit opatření, která by spočívala v nutnosti monitorovat jednání veškerých uživatelů s cílem odhalit další porušení, ani opatření, která by byla nadměrně složitá či nákladná. Současně bylo potvrzeno, že opatření nesmí vést k tzv. overblockingu.

105. Správnost tohoto výkladu potvrzuje i nový článek 17 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/790, o autorském právu a právech s ním souvisejících na jednotném digitálním trhu, jakož i závěry SDEU v rozhodnutí C -401/19, o zrušení čl. 17 odst. 4 bodů b), c), iniciovaného žalobou Polské republiky.

106. Pokud tak ani poskytovatelé v režimu čl. 17 této nové směrnice nemají povinnost zajistit stoprocentní předcházení výskytu obsahu porušujícího autorská práva, nelze tuto povinnost ukládat poskytovatelům v mírnějším režimu, mezi něž patří žalovaná.

107. Dále žalovaná uvedla, že soud prvního stupně také nesprávně stanovil kritéria pro dovození aktivity žalované jakožto poskytovatele hostingových služeb, když, zřejmě nedopatřením, zkombinoval podmínky pro vyloučení odpovědnosti ve smyslu § 5 zákona č. 480/2004 ZSIS a v čl. 14 odst. 1

a 2 směrnice (ES) č. 2000/31/ES, o elektronickém obchodu.

108. Dále žalovaná zopakovala výklad o vyloučení odpovědnosti poskytovatele hostingových služeb

dle § 5 ZSIS a dále o povinnosti zvláštního dohledu dle § 40 odst. 1 písm. f) AZ, respektive čl. 14 odst. 3 směrnice o elektronickém obchodu, jež nevzniká samotným výskytem protiprávního obsahu či jeho oznámením, ale až rozhodnutím soudu – viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 5. 2024, č. j. 3 Cmo 57/2023-229. To znamená, že dle soudu je poskytovatel hostingových služeb povinen pro udržení tzv. bezpečného přístavu odstraňovat nahlášené soubory, ale není povinen, po nahlášení výskytu možného audiovizuálního díla v uložených souborech, dohledávat soubory obsahující takové audiovizuální dílo. Dále žalovaná poukázala na vztah mezi režimem vyloučení odpovědnosti a režimem povinností zvláštního dohledu, přičemž vztah mezi těmito režimy ilustrovala.

109. Soud prvního stupně dospěl k odlišnému výkladu, dle něhož se povinnost zvláštního dohledu dle § 40 odst. 1 písm. f) AZ aktivuje v okamžiku, kdy se poskytovatel o existenci určitého závažného obsahu dozví, což má zahrnovat i povinnost předcházet dalšímu výskytu díla v identické či obdobné podobě v budoucnu. Tedy soud má za to, že povinnost zvláštního dohledu vzniká nikoli soudním rozhodnutím, ale pouhým oznámením držitele práv, a vztahuje se rovněž na soubory s obdobným obsahem. Pokud poskytovatel těmito požadavkům na zavedení zvláštního dohledu a prevenci výskytu díla (se 100 % účinností) vyhoví, pak dle soudu jedná v souladu s § 5 ZSIS, v opačném případě pak dle soudu vyloučení odpovědnosti pozbývá, a navíc se sám na jednání uživatele aktivně podílí.

110. Soud prvního stupně k tomu odkazuje na rozsudek SDEU ve věci C -18/18 (Glawischnig-Piesczek). Argumentace tímto rozhodnutím však není na místě. Z tohoto rozhodnutí nelze dovodit, že existuje obecná povinnost zvláštního dohledu, ale plynou z něj jen podmínky, za kterých lze provozovateli hostingových služeb uložit povinnost zvláštního dohledu. Také z něj plynou opačné závěry oproti soudu prvního stupně. Zde se posuzovalo vyhledávání a odstraňování identických či rovnocenných textových komentářů, které jsou technicky poměrně jednoduše vyhledatelné (rozdíl oproti obecně identifikovanému audiovizuálnímu dílu). K tomu žalovaná ocitovala danou pasáž tohoto rozhodnutí a poukázala na další navazující judikaturu SDEU.

111. Dále žalovaná uvedla, že soud prvního stupně nesprávně uchopil vztah podmínek pro zachování bezpečného přístavu a podmínek pro uložení a plnění zvláštní povinnosti dohledu, k čemuž provedla grafické zobrazení argumentace soudu prvního stupně. Tuto pasáž odůvodnění poté žalovaná uzavřela tím, že vedle toho, že soud dovodil automatické založení odpovědnosti za porušení práv (namísto ztráty režimu vyloučení odpovědnosti) tak soud svým nesprávným výkladem extrémně zpřísnil právní režim poskytování hostingových služeb, a to v rozporu s použitelnou legislativou a zavedenou soudní praxí.

112. Soud prvního stupně také nesprávně dovodil, že se žalovaná ve vztahu k nahlášenému dílu Šarlatán stala aktivním poskytovatelem, což poté žalovaná dále blíže rozebírá, a to s ohledem na vytvoření neexistující obecné povinnosti dohledu na straně žalované, z jejíhož porušení plyne odpovědnost žalované za jednání uživatelů. Dále žalovaná opakuje argumentaci o tom, že z hlášení společnosti W 2.0 s.r.o. lze dovodit existenci souborů na základě klíčových slov, ale bez zohlednění obsahu souborů, k čemuž žalovaná odkazuje na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze. Uvedené platí i pro předložené snímky obrazovek. Žalovaná také dále opakuje argumentaci, že soud prvního stupně po něm vyžaduje 100% účinnost opatření, aby vyhověla svým povinnostem, což ale není technicky a ani právně možné (viz výše uvedené). Dále žalovaná zopakovala, že nebyl proveden důkaz znaleckým posudkem ke zhodnocení technických možností identifikace určitého obsahu při ověřování obsahu audiovizuálních souborů.

113. V další části doplnění odvolání se žalovaná zabývá nesprávným určením obvyklé odměny, kdy opakuje argumentaci o tom, že soud prvního stupně měl posuzovat odměnu pouze z odměny hrazené za užití stejného díla, nikoliv z odměn hrazených za užití jiných děl. Dále žalovaná znovu

argumentuje výběrem licenční odměny se společností N a tím, že soud prvního stupně ignoroval, že dílo Šarlatán se vyskytovalo i na již výše zmíněných platformách, když někde bylo shlédnutí bezúplatné. K tomu žalovaná poukázala na existující judikaturu.

114. Tuto část odůvodnění pak žalovaná shrnula, že dle zavedené rozhodovací praxe je obvyklá odměna za užití díla počítána z průměrné ceny licencí užití tohoto díla v rámci srovnatelných platforem. Prvostupňový soud tak chyboval, když ani přes návrhy žalované tuto skutečnost nezohlednil a určil výši obvyklé odměny k dílu „Šarlatán“ z jediné licenční smlouvy k tomuto dílu, zcela se vymykající standardní výši odměny nabízené VOD platformami.

115. Obvyklou odměnu pro období od 30. 11. 2020 do 28. 2. 2023 soud prvního stupně kalkuloval dle odměny poskytované na základě licenční smlouvy žalobkyně se společností N, jež byla ale platná od 31. 1. 2022 do 31. 1. 2024 (soudem v rozsudku neuvedeno, uvedeno však v doložené licenční smlouvě se společností N v „tajných“ přílohách). Tato smlouva tak určovala cenu licence pouze po dobu zhruba 15 měsíců, tedy zhruba po polovinu doby 28 měsíců.

116. Dle judikatury může licenční smlouva prokazovat obvyklost licenční odměny pouze a jen pro období, kdy skutečně platila. Jenže soud prvního stupně přiznal odměnu i za období, kdy výskyt souborů s dílem Šarlatán vůbec nebyl prokazován, k čemuž žalovaná zopakovala argumentaci

o snímcích obrazovky ze sedmi dnů, respektive devíti dnů (+ dva dny vyhledávání na jednání před soudem prvního stupně) z rozhodného období 28 měsíců.

117. Dále žalovaná uvedla, že soud prvního stupně nesprávně přiznal žalobkyni penalizační výši bezdůvodného obohacení. Soud prvního stupně měl dle odůvodnění zjevně za to, že [částka] odpovídá více než 1 mil. Kč, a proto považoval nárok na vydání bezdůvodného obohacení ve výši menší než [anonymizováno] mil. Kč, konkrétně [částka], za opodstatněný. V rozsudku ale soud nikde neuvádí, že by zamýšlel přiznat právo na vydání bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku obvyklé odměny.

118. Na závěr žalovaná uvedla, že bylo zastaveno trestní stíhání členů statutárního orgánu žalované, což bylo důvodem pro soud, aby vyhověl žádosti na předběžnou vykonatelnost rozsudku. Trestní řízení bylo zahájeno na základě smyšleného trestního oznámení, nicméně soudy smetly podanou obžalobu jako zcela nedůvodnou. Protože bylo toto trestní stíhání vedeno nezákonně, Česká republika se členům statutárního orgánu žalované dne 31. 1. 2025 písemně omluvila.

119. Žalobkyně se následně vyjádřila v podání z 28. 3. 2025 k výzvě soudu ohledně důvodů předběžné vykonatelnosti rozsudku a výši žalovaného nároku. K předběžné vykonatelnosti rozsudku žalobkyně uvedla, že ji soud vyslovil nikoliv pro samotné trestní řízení, ale pro skutečnosti, pro něž trestní řízení probíhalo, a to pro nezakládání účetních listin do obchodního rejstříku a pro nestandardní finanční operace, na něž upozornil Finanční analytický úřad. Dle soudu tak bylo pravděpodobné, že dojde ke zmaření uspokojení pohledávky. To, že žalovaná následně plnila do notářské úschovy neprokazuje, že byla připravena plnit. Existenci nebezpečí značné újmy je třeba posuzovat ke dni vydání rozhodnutí, nikoli ke dni rozhodování o odvolání.

120. K obvyklé licenční odměně žalobkyně uvedla, že k tomu je třeba definovat všechny aspekty neoprávněného nakládání se záznamem audiovizuálních děl ze strany žalované a ty porovnat se všemi aspekty, které ovlivňují výši licenční odměny sjednávané ve smlouvách s poskytovateli audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání v daném místě a čase.

121. V obchodní praxi na trhu s celovečerními filmy jsou rozhodná kritéria – a) výhradnost či nevýhradnost licence, b) licenční doba, c) území, d) způsob užití a způsob monetizace nabízeného obsahu, e) počet uživatelů VOD služby, f) množství slevy, g) divácká úspěšnost filmu a kritické ohlasy a h) prodleva uvedení ve VOD službě od kinopremiéry. Z hlediska úspěšnosti

filmu

a kritických ohlasů je film Šarlatán srovnatelný s filmy Bábovky a Vlastníci, přičemž za tyto filmy byla poskytnuta společnosti NETFLIX, INC. nevýhradní licence na dobu 24 měsíců pro území ČR a SR za odměnu ve výši [částka]. Z toho vyplývá, že v případě mnohokrát oceněného filmu Šarlatán jde o odměnu zcela obvyklou.

122. Dále žalobkyně předložila licenční smlouvy s dalšími poskytovateli VOD služeb (O2 Czech Republic a.s., FTV Prima, spol. s r.o., Levelk Aps, AEROFILMS, s.r.o., TV NOVA s.r.o., Doc-air, z.s., Vodafone Czech Republic a.s.) s uvedením průměrných měsíčních odměn – viz přiložená tabulka. Film Šarlatán nabízela i společnost Č kino a iVysílání, ale tyto poskytovatelé mají jiný obchodní model (první společnost získala daný film v balíčku více filmů, v druhém případě získala Česká televize licenci jako součást licence k užití záznamu v TV vysílání).

123. Žalobkyně také porovnávala návštěvnost služby žalované a několika zmiňovaných poskytovatelů VOD služeb, kdy např. měla služba žalované v říjnu 2022 na území ČR celkem 1 637 220 uživatelů, což představuje dvojnásobek počtu uživatelů Netflixu. Služba žalované tak umožňovala neoprávněné užívání filmu Šarlatán po dobu alespoň 27 měsíců (od 30. 11. 2020 do 28. 2. 2023),

a to multiteritoriálně, tedy nejen na území Česka a Slovenska. Film Šarlatán měl premiéru v kinech dne 20. 8. 2020, online premiéru měl dne 29. 11. 2020, přičemž žalovaná nabízela tento film

ke stažení nejpozději ke dni 30. 11. 2020, tj. jen 3 měsíce po kinopremiéře a 24 hodin po online premiéře.

124. Obvyklá odměna, kterou by žalovaná musela zaplatit za licenci k online užití filmu Šarlatán byla žalobkyní vyčíslena minimálně na [anonymizováno] tis. EUR., a to s ohledem na nevýhradní licenci s počáteční výhradností, licenční dobu 27 měsíců, neomezené území, počet uživatelů, neexistenci množstevních slev, diváckou úspěšnost filmu a kritické ohlasy a krátkou nabídku od kinopremiéry a online premiéry. Dále se žalobkyně zabývala způsobem výpočtu obvyklé licenční odměny s tím, že ji dokládá i čestnými prohlášeními společnosti Xova Film, s. r. o. (odměna za film Běžná selhání z roku 2022), společnosti LOVE.FRAME s. r. o. (odměna za filmy Já, Olga Hepnarová 2016, Lovení 2019, Prvok, Šampón, Tečka a Karel 2021 a SLOVO 2022).

125. Poté žalobkyně navrhla k důkazu provedení výsledku předsedy představenstva největší distribuční společnosti v ČR BONTONFILM a.s. či provést důkaz znaleckým posudkem z oboru oceňování nehmotného majetku (licenci).

126. S ohledem na uvedené by proto měl odvolací soud potvrdit výroky I., II. a IV. rozsudku soudu prvního stupně a ve výroku III. by jej měl odvolací soud změnit tak, že se žalobkyni přiznává náhrada nákladů řízení ve výši [částka]. Dále by odvolací soud měl přiznat žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení.

127. Žalovaná uvedla v rozsáhlém vyjádření k tomuto podání žalobkyně, že odvolací soud v rozporu se závěry obsaženými v nálezů Ústavního soudu ze dne 8. 1. 2024, sp. zn. I. ÚS 2901/23, a se zněním § 213b odst. 1 o. s. ř. nedůvodně poučil žalobkyni dle § 118a o. s. ř. na ústním jednání konaném 26. 2. 2025, a proto nelze provést žalobkyni na základě toho předložené důkazy.

128. Vedle toho právní hodnocení rozsudku DILIA (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2022, sp. zn. 23 Cdo 1840/2021, a na ně navazující rozhodovací praxe) aplikované na tuto věc vylučuje konstatování aktivního postavení žalované a také neznamená existenci obecné povinnosti dohledu či speciálního dohledu. To je relevantní v situaci, kdy v řízení bylo prokázáno, že žalovaná oproti skutkovému stavu v rozsudku DILIA přijala a prováděla účinná opatření, jejichž výsledkem bylo včasné odstraňování souborů splňujících kritéria filtrace, které požadovala žalobkyně ve vedlejším sporu. Nesprávný je i předběžný závěr soudu, že v této věci lze postupovat při prokázání údajného výskytu autorského díla Šarlatán na službě provozované

žalovanou s použitím § 133b o. s. ř. Toto ustanovení řeší jinou skutkovou situaci, kdy je presumována totožnost právních závěrů k dostatečnému vzorku zaměnitelné věci vůči množině totožných předmětů. Na základě analogie nelze vytvořit důkazní fikci, což vylučuje i judikatura Nejvyššího soudu.

129. Žalobcem předložené záznamy o údajných výskytech díla Šarlatán na službě žalované neobsahují ani jeden záznam obsahu souboru, který se měl na službě údajně nacházet. Nebyl poskytnut ani jeden vzorek souboru, který by mohl ověřit, zda soubor obsahuje autorské dílo. Dále žalovaná uvedla, že nyní žalobkyní předložené (nepoužitelné) důkazy nejsou způsobilé být zdrojem pro stanovení obvyklé ceny, protože neobsahují dostatečný vzorek dat pro učení ceny obvyklé porovnávací metodou. Žalobkyně také nepředložila žádné důkazy, které by prokazovaly splnění podmínek aplikace § 162 odst. 2 o. s. ř., tedy netvrdila a ani neprokázala žádnou újmu, která by jí hrozila.

130. V další části textu se žalovaná podrobně zabývá protiústavním zvýhodněním žalobkyně odvolacím soudem v souvislosti s jejím poučením dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. na daném jednání, přičemž k tomu provádí rozbor daného nálezu Ústavního soudu, dle něhož je toto poučení přípustné jen ve dvou případech, a to, když soud prvního stupně nesplnil svou poučovací povinnost, nebo pokud odvolací soud změnil právní názor a musí účastníkům vytvořit prostor k tvrzení nových skutečností. Po podrobném odůvodnění žalovaná uzavřela, že ani jeden případ v této věci nenastal, a proto jde ze strany odvolacího soudu o rozpor se zásadou rovnosti účastníků a s principem spravedlivého procesu.

131. Důkazy nyní předložené žalobkyní se netýkají žádné z výjimek pro nové skutečnosti či důkazy dle § 205a písm. a) až c) a f) o. s. ř., žalobkyně není ani odvolatelem, a proto se na ni nevztahují výjimky dle § 205a písm. d) a e), také se nejedná o situaci, kdy z důvodu nepředložení těchto důkazů neměl žalobce ve věci úspěch a dále byla žalobkyně v řízení před soudem prvního stupně o tom několikrát řádně poučena.

132. Z postupu odvolacího soudu lze učinit dva závěry – tento soud nepovažuje nárok za prokázaný minimálně ohledně jeho výše, a dále se domnívá, že uvedené lze zhojit poučením a poté předloženými důkazy. Nicméně neprokázání výše nároku žalobkyně ale musí odvolací soud vést pouze k jeho zamítnutí, a proto nelze napadený rozsudek zrušit. K tomu žalovaná poskytla výklad k povaze civilního sporného procesu a o koncentraci řízení.

133. Následně žalovaná rozvedla argumentaci o povinnosti odstraňovat soubory s dílem Šarlatán po prvotním nahlášení. Odvolací soud při předestření předběžného názoru odkázal na výše uvedený rozsudek DILIA. Žalovaná dospěla k přesvědčení, že odvolací soud považuje za prokázané porušení právní povinnosti žalovanou nebo její bezdůvodné obohacení. Nicméně rozsudek DILIA naopak vylučuje odpovědnost za škodu na straně žalované nebo vznik jejího bezdůvodného obohacení. K tomu poté žalovaná provedla rozbor tohoto rozsudku a navazující rozhodovací praxe s tím, že ten byl proveden i v jejích dřívějších podáních. K tomu žalovaná shrnula, že Nejvyšší soud potvrdil, že žalovaná nebyla aktivním poskytovatelem, které by bez dalšího vznikala povinnost zdržet se sdělování konkrétních děl, ale jen pasivním poskytovatelem, přičemž dle soudu povinnost uložená žalované odpovídá povinnosti, jíž se lze domáhat na základě negatorního nároku směřujícího k uložení takové povinnosti. To vše navíc v situaci, kdy Nejvyšší soud jako kasační soud jen potvrzoval možnost uložení takové povinnosti zvláštního dohledu soudem, a jen k takovému způsobu vzniku povinnosti zvláštního dohledu se tak i vyjadřoval.

134. Dále se žalovaná zabývala účinností jí přijatých opatření a také jejich přiměřeností s tím závěrem, že jí přijatá, tvrzená a prokázaná opatření byla dostatečná a vždy v souladu s aktuální právní úpravou a rozhodovací praxí, na jejich provoz vynakládala značné částky a zohledňovala rovnováhu mezi zájmy držitelů práv a zájmy uživatelů na svobodu projevu. K tomu se žalovaná vyjádřila

i k otázce neprůkaznosti žalobkyní předložených důkazů k údajnému výskytu díla Šarlatán na její službě, k čemuž také odkázala na jí vytvořený snímek její služby ze 7. 1. 2021 ve 14:42 hodin. I podle tvrzení žalobkyně ze 7. 1. 2021 byl procentuální poměr souborů s názvem Šarlatán ve službě žalované nejvýše 6,52 %, přitom záznam žalované ukazuje, že se ve skutečnosti na její službě žádné podezřelé soubory ani nenacházely. Ze záznamů obrazovek jiných internetových úložišť z ledna 2021 vyplývá, že na těchto službách je násobně více náhledů souborů, které splňují kritéria zdržovacího nároku žalobkyně, a proto nejde hovořit o exkluzivitě v protiprávnosti žalované. Znalecké posudky i judikatura Soudního dvora EU přitom dospívá k závěru, že dosažení 100% účinnosti filtrování není možné. Uvedené potvrzuje i rozsudek DILIA a také žalobkyně, která sama uvádí, že po žalované nechce stoprocentní účinnost nějakých opatření.

135. Žalovaná také namítá nemožnost aplikace § 133b o. s. ř., kterou odvolací soud připustil na daném ústním jednání. K tomu žalovaná provedla výklad tohoto ustanovení s tím závěrem, že není možné zákonné užití analogického výkladu § 133b o. s. ř. ke konstatování, že je prokázáno tvrzení žalobkyně o nepřetržitém výskytu určitého obsahu ve službě žalované. Žalovaná také rozporuje, že byly prokázány tvrzené konkrétní výskyty tvořící údajný vzorek. V poměru k délce období, za něž žalobkyně požaduje svůj nárok, nemohou být považovány za vzorek přiměřený při jakémkoli způsobu výkladu procesních předpisů upravujících dokazování.

136. Výskyt díla Šarlatán ve službě žalované nebyl v řízení prokázán, neboť v řízení nebyl dán důkaz, který by prokazoval obsah souboru ve službě žalované jako souboru s audiovizuálním dílem Šarlatán. Skutkové závěry soudu prvního stupně jsou založeny jen na neprůkazných elektronických důkazech o výskytu určitým způsobem pojmenovaných souborů, bez zachycení jejich obsahu. Odkazuje se jen na hlášení služby Weemazz a na elektronické obrázky (screenshoty). Žalovaná přitom zpochybnila užití těchto důkazů s tím, že mohlo jít také o provokaci žalobkyně nebo jiné osoby, k čemuž také žalovaná poukázala na aktivity společnosti W a její smyčky. K tomu žalovaná navrhl, aby byl proveden znalecký posudek znalce Ing. Duška. Nemožnost dovození obsahu souboru z pouhého snímku obrazovky potvrdil i Ústavní soud v usnesení ze dne 20. 7. 2023, sp. zn. I. ÚS 1742/23.

137. V kontextu uvedeného pak žalobkyně následně rozebrala konkrétní vady jednotlivých zjištění soudu prvního stupně o výskytu díla Šarlatán na její službě z daných záznamů předložených žalobkyní. K tomu také žalovaná poukázala na záznamy, které na jednání provedl soud prvního stupně, aniž by byl ověřován obsah většiny souborů, jejichž výskyt byl soudem zaznamenán při jednání. Žalobkyní tvrzené výskyty závadných souborů na službě žalované jsou i časově neprůkazné pro rozhodné období (více než dva roky), což dokládá i grafické znázornění období od 7. 1. 2021 do 7. 4. 2022, v níž jsou mezery v řádu 15 měsíců, respektive 8,5 měsíců. Výskytem souborů je tak pokryto ani ne 10 % tohoto období. Tvrzené výskyty tak nemohou prokazovat kontinuitu údajného porušení práv žalobkyně. K prokázání výskytů takových souborů byla žalobkyně třikrát vyzvána dle § 118a o. s. ř. soudem prvního stupně, přičemž žalobkyně nikdy neprokázala obsah daných souborů. Není povinností žalované, aby prokazovala negativní skutečnosti.

138. Poté žalovaná zopakovala svou argumentaci o její neodpovědnosti za daný obsah a o přijatých opatřeních. Nepříléhavý je i odkaz na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2186/14 ohledně presumpce činnosti funkčního televizoru, kdy není třeba prokazovat jeho zapnutí po celou dobu, ale je třeba prokazovat, zda byl používán pro sdělování chráněných děl. Z toho pak nelze dovodit, že pokud byla služba žalované provozována, nacházelo se na ní dílo žalobkyně.

139. Žalobkyně také neprokázala výši údajného nároku, přičemž nelze užít důkazy předložené žalobkyní k výzvě odvolacího soudu. Vedle toho nelze obvyklou cenu licence díla Šarlatán stanovit z licenční odměny sjednané na základě smlouvy se společností N. To odporuje

mechanismu určení obvyklé ceny, přičemž předložené důkazy nejsou ani dostatečné podklady pro její určení.

140. Dále se žalovaná zabývala kritérii rozhodnými pro výši licenční odměny, jež nastínila žalobkyně

ve svém březnovém podání. Vždy je třeba vycházet z transakcí ohledně díla, u něhož je hledána obvyklá cena licence, což žalobkyně nečiní. Poté žalovaná zpochybňuje předložené licenční smlouvy i údaje v tabulce žalobkyně, v níž je shrnut údajný obsah předložených podkladů, protože je v nich značné množství nepřesností a nepravd. Takto se žalovaná vyjadřuje k platformám Netflix, O2 TV, Prima +, iTunes, Aerovod/KVIF, Voyo, DAFilms, Vodafone TV, České kino i iVysílání. K uvedenému žalovaná učinila závěr, že žalobkyně nepředložila konkrétní a validní cenové údaje k většině platform, na kterých se i dle jejího tvrzení dílo nacházelo na základě licence.

141. K teritorialitě licence žalovaná uvedla, že si žalobkyně nárokuje výši odměny i za licence pro ČR

i SR, ale v řízení neprokázala a ani netvrdila, že by byla držitelem výhradní licence pro jiné území než ČR. Tento spor se týká provozu služby žalované v ČR, která ji provozuje v českém jazyce pro české uživatele. Nárok žalobkyně se týká jen českého trhu. Rozsah licence a reálná dostupnost určité online služby jsou ale odlišné parametry, což respektuje úprava tzv. portability. Soud by proto měl ohledně ceně licence zohlednit, že teritoriální vymezení licencí, které předložila žalobkyně

je širší, protože zahrnuje i Slovensko.

142. Srovnávání počtu uživatelů jednotlivých služeb žalobkyní za pomoci studie Sdružení pro internetový rozvoj, z.s.p.o. je záměrně nepravdivé. Dané údaje se týkají použití daných služeb prostřednictvím zařízení PC=Desktop, tedy pomocí stolních počítačů, nikoliv i dalších zařízení, která přístup k daným službám umožňují – tablety, herní konzole, chytré televize či set-top boxy. Pro službu Netflix tvoří sledování prostřednictvím specializovaných či mobilních zařízení drtivě většinový podíl diváků oproti sledování ze stolního počítače. Stejně nesedí ani údaje o počtu uživatelů služby O2 TV a Vodafone TV. Tvrzení žalobkyně vycházející ze studie Sdružení pro internetový rozvoj je tak třeba odmítnout pro nevhodnou metodiku.

143. Také neexistuje exkluzivita žalované na zveřejňování díla Šarlatán. Žalovaná toto dílo nezveřejňovala, nebylo ani prokázáno, že se toto dílo nacházelo na její službě a žalobkyně také neprokazuje, že by služba žalované měla být jediná služba, na níž se toto dílo mělo údajně nacházet. Žalobkyně zaměňuje faktickou exkluzivitu a exkluzivitu právní. K tomu žalovaná odkázala na svou předchozí argumentaci a dále provedla výklad k licencím.

144. Službu žalované nelze srovnávat se službou Netflix, což poté žalovaná blíže rozvedla. Na závěr se žalovaná zabývala tím, že nebyly naplněny podmínky předběžné vykonatelnosti rozsudku, když nebyly splněny podmínky § 162 odst. 2 o. s. ř., a to s ohledem na majetkové poměry žalobkyně. Zároveň žalovaná rozporovala tvrzení žalobkyně ohledně šetření Finančně analytického úřadu

i o zahájení řízení o likvidaci tehdejší žalované.

145. S ohledem na uvedené proto žalovaná navrhl, aby odvolací soud změnil rozhodnutí soudu prvního stupně tak, že se žaloba zamítá, návrh na přiznání odkladného účinku se nepřiznává (správně předběžná vykonatelnost) a žalované se přiznává náhrada nákladů řízení.

146. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212 a násl. o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně v napadeném rozsahu a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.

147. Pokud jde o odvoláním napadený výrok II., kterým bylo soudem prvního stupně vyhověno nároku žalobkyně, pak k němu odvolací soud uvádí, že při jeho posouzení vyšel ze skutkových

závěrů učiněných soudem prvního stupně, jež považuje za správné, a také ze svého doplnění dokazování ohledně výše obvyklé licenční odměny za užití dotčeného díla.

148. Odvolací soud pokládá za správné také právní posouzení takto zjištěného skutkového stavu, zejména co se týče odpovědnosti žalované jako provozovatelky internetového úložiště Ulož.to.

149. K tomu lze blíže uvést, že v řízení bylo prokázáno, že se žalobkyně stala na základě distribuční smlouvy ze dne 21. 2. 2019, ve znění dodatku č. 1 ze dne 2. 11. 2020, uzavřené se společností Marlene Film Production, s.r.o., distributorkou filmu Šarlatán od režisérky Agnieszky Holland pro území České republiky. Tím je dána aktivní věcná legitimace žalobkyně ohledně ochrany před zásahy do autorských práv k tomuto zvukově obrazovému záznamu audiovizuálního díla.

150. Žalovaná je provozovatelkou internetové služby spočívající v ukládání datových souborů poskytnutých uživateli. V řízení pak bylo prokázáno, že se v rozhodné době na službě žalované (uloz.to) nacházela řada souborů obsahujících film Šarlatán (s nejčastější stopáží 1:57:49), a to nejméně ve dnech 30. 11. 2020, 2. 12. 2020, 30. 12. 2020, 7. 1. 2021, 7. 4. 2022, 9. 6. 2022, 26. 1. 2023, 23. 2. 2023 a 28. 2. 2023.

151. Z uvedeného pak vyplývá, že se případná odpovědnost žalované musí posuzovat do 4. 1. 2023 z pohledu pravidel daných ZSIS, a od 5. 1. 2023 s ohledem na účinnost novely AZ, provedené zákonem č. 429/2022 Sb., podle novelizovaných ustanovení § 46 a § 47 AZ. Tedy v prvním případě půjde o posouzení (stručně řečeno), zda byly překročeny meze bezpečného přístavu, jehož podmínky byly vymezeny zejména v rozsudku Soudního dvora EU ze dne 14. 6. 2017 ve věci C -610/2015, a ve druhém případě pak toho, zda lze žalovanou považovat za poskytovatele služeb pro sdílení obsahu online ve smyslu novelizovaného § 46 AZ a zda není její odpovědnost za cizí obsah vyloučena z důvodů uvedených v novelizovaném § 47 AZ.

152. Na tomto místě je také třeba k danému počtu dní s výskytem souborů s filmem Šarlatán na službě žalované uvést, že se jedná o dostatečný vzorek ve smyslu § 133b o. s. ř. k prokázání případného porušení práva z duševního vlastnictví žalobkyně za rozhodné období. To tak přitom činí zhruba 27 měsíců, kdy se i po prvním nahlášení takové závadné soubory na službě žalované opakovaně nacházely. Zásadní je zde to, že pokud učinila žalobkyně monitoring služeb žalované, tak se tam vždy nějaký soubor s filmem Šarlatán nacházel, přičemž se tomu tak stalo i v rámci monitoringu v průběhu jednání před soudem prvního stupně.

153. Bylo by proto v rozporu se smyslem a účelem právní úpravy ochrany práv z duševního vlastnictví, pokud by bylo žalobkyni přičítáno k tíži, že kontrolu zásahů do svých práv neprováděla v nějakých pravidelných menších intervalech, jak argumentuje žalovaná s poukazem na nepatrný poměr mezi tím, kdy žalobkyně upozornila žalovanou na výskyt souborů s filmem Šarlatán na její službě (viz výše uvedené jednotlivé dny) ve vztahu k celé rozhodné době (cca 27 měsíců). Žalobkyně proto nemusela prokazovat každé jednotlivé porušení práva, protože tuto okolnost je tak třeba považovat za prokázanou.

154. Zde je totiž rozhodný daný prokázaný mechanismus služby poskytované žalovanou, na níž se vždy po nahlášení závadného souboru žalobkyní a po jeho odstranění žalovanou znovu takový soubor na její službě objevil. Odvolacímu soudu je přitom z jeho činnosti (z řady dalších řízení) známo, že se na službě žalované nacházely vedle souborů s filmem Šarlatán i další soubory, jež obsahovaly neoprávněně šířená díla jiných autorů. Bylo by proto nemyslitelné, aby to byli právě autoři, kteří by měli nést veškeré náklady na oprávněnou obranu před nezákonným šířením jejich děl na službě žalované.

155. Co se týká zmiňovaného bezpečného přístavu (tzv., safe harbouru), tak k překročení jeho mezí dochází tehdy, když:

-) je prováděna indexace souborů torrent, tak aby uživatelé platformy pro sdílení mohli díla, na která tyto soubory torrent odkazují, snadno nacházet a stahovat;
-) je provozován nejen vyhledávač, ale i rejstřík, v němž jsou díla zařazena do různých kategorií podle povahy děl, jejich druhu nebo oblíbenosti, v nichž jsou roztržena zpřístupněná díla, přičemž dohled nad umístěním díla do patřičné kategorie zajišťovala Pirate Bay, a nikoli uživatelé;
-) dochází k odstraňování zastaralých nebo chybných souborů torrent a aktivní filtraci obsahu ze strany Pirate Bay;
-) dochází k reklamě a propagaci, v níž provozovatelé Pirate Bay na blozích a fórech dostupných na uvedené platformě výslovně uvádějí, že jejich cílem je zpřístupnit chráněná díla uživatelům, a tyto uživatele podněcují k pořízení rozmnoženin těchto děl;
-) jde o aktivní vědomí protiprávnosti („provozovatelé Pirate Bay nemohli nevědět, že tato platforma umožňuje přístup k dílům zveřejněným bez svolení nositelů práv“).

156. K tomu žalovaná tvrdí, že meze bezpečného přístavu nepřekročila, neboť žalobkyní nahlášené soubory řádně odstraňuje, přičemž po ní nemůže být požadováno, jak ve svých důsledcích fakticky činí soud prvního stupně v rozsudku, aby vykonávala obecný dohled nad obsahem dat ukládaných uživateli na její službu, což navíc není ani technicky možné.

157. Odvolací soud samozřejmě souhlasí s tím, ostatně stejně jako soud prvního stupně, že provozovatel služby elektronických komunikací nemá a nemůže mít povinnost obecného dohledu nad obsahem dat ukládaných uživateli.

158. Uvedené ale již nelze podle příslušné judikatury vztáhnout na situaci, jak také správně poukazuje soud prvního stupně, kdy došlo k nahlášení konkrétního souboru s nahraným dílem bez souhlasu držitele autorských práv. V takovém případě lze u provozovatele služeb elektronických důvodně očekávat dohled speciální, tedy že bude provádět pravidelné kontroly kolekcí odkazů, jež odkazují na jeho službu, aby tak předcházel dalšímu protiprávnímu jednání se zaměřením na totožné či obsahově rovnocenné soubory, jež používají nahlášené dílo stejným způsobem – tedy pouze ve vztahu ke konkrétnímu dílu, u něhož bylo zjištěno porušování autorských práv. To platí o to více za situace, kdy služba hostování souborů do značné míry podporuje porušování autorských práv prostřednictvím jejího konkrétního obchodního modelu (viz výše).

159. Zásadní je i hledisko proporcionality zásahu soudu do obecně vyjádřeného zákazu monitoringu obsahu souborů (viz § 5 ZSIS a směrnice 2000/31 EHS o elektronickém obchodu) provozovatelem služby a dopadu důsledků porušení práv autorů děl, která se na službě žalovaného vyskytují. Strohé odmítání odpovědnosti žalovanou zde nemůže obstát, neboť je nutné respektovat přiměřenou rovnováhu mezi jednotlivými právy účastníků viz

160. Jak již bylo výše uvedeno, v řízení bylo prokázáno, že na internetové úložiště Ulož.to, provozované žalovanou, byly v období od 30. 11. 2020 do 28. 2. 2023 neznámými uživateli opakovaně nahrávány datové soubory obsahující zvukové obrazový záznam audiovizuálního díla Šarlatán, čímž byly tyto záznamy zpřístupňovány veřejnosti způsobem, že kdokoli z uživatelů internetu k nim mohl mít přístup na místě a v čase dle své volby. Takový způsob užívání záznamu spadá do rozsahu výhradní licence poskytnuté žalobkyni jeho výrobcem, takže v souladu s § 18 a násl. ve spoj. s § 80 odst. 1 AZ je to jen žalobkyně, kdo je oprávněna dotýknout záznam tímto způsobem užít.

161. Pokud tedy provozovatel platformy pro nahrávání a sdílení souborů vybočí z role pouhého zprostředkovatele, jenž jen poskytuje fyzické zařízení pro umožnění nebo zajištění sdělování děl

veřejnosti uživatelem ve smyslu § 18 odst. 3 AZ, tím, že aktivně zasáhne do tohoto sdělování, stane se (přímým) porušovatelem práv duševního vlastnictví plně odpovědným v rozsahu § 40 AZ.

162. Jelikož se film Šarlatán vyskytoval na službě žalované i v době po novelizaci AZ (účinnost od 5. 1. 2023), a to konkrétně ve dnech 26. 1. 2023, 23. 2. 2023 a 28. 2. 2023, je třeba se zabývat tím, zda je žalovaná poskytovatelem služby pro sdílení obsahu online a zda není její odpovědnost za cizí protiprávní obsah vyloučena, a to podle dle novelizovaných speciálních ustanovení § 46 a § 47 AZ.

163. Odvolací soud se domnívá, že žalovaná znaky poskytovatele služby pro sdílení obsahu online dle § 46 AZ po novelizaci naplňuje. Žalovaná byla v rozhodné době poskytovatelem služby informační společnosti, jejímž účelem bylo v této rozhodné době také ukládat a sdělovat velký počet děl nahrávaných uživatelem takové služby. Současně lze také uzavřít, že ostatní online služby zpřístupňující díla stejné cílové skupině pocitují soutěžní vztah s žalovanou, což se podává z řady soudních řízení. Naplněna je i podmínka uspořádávání těchto děl a jejich propagace

za účelem zisku, což se podává z výše popsaného obchodního modelu žalované.

164. Co se týká odpovědnosti žalované dle § 47 AZ po novelizaci, jež vylučuje aplikaci úpravy odpovědnosti poskytovatele služeb informační společnosti dle IZIS, je zřejmé, že již jen pro opakovaný výskyt díla Šarlatán na službě žalované v únoru a v březnu 2023, nelze hovořit o tom, že by žalovaná vynaložila nejlepší úsilí k zamezení jeho opětovného nahrání. O to víc za situace, kdy se takové soubory s filmem Šarlatán prokazatelně vyskytovaly na službě žalované od listopadu 2020. Je tedy zřejmé, že žalovaná nesplnila podmínky dané zvláštní úpravou omezení odpovědnosti pro poskytovatele služby pro sdílení obsahu online, jež vyplývá z § 46 ve spojení s § 18 odst. 2, v případě neoprávněného sdělování autorských děl a jiných předmětů ochrany. K tomu lze také odkázat na odůvodnění rozsudku ohledně tzv. bezpečného přístavu.

165. Jelikož žalovaná neměla k nakládání s daným filmem Šarlatán prostřednictvím její služby souhlas od žalobkyně jako nositelky autorských práv, je správný závěr nalézacího soudu, že ve smyslu

§ 40 odst. 4 AZ je žalobkyně oprávněna od žalované, která vybočila z mezí bezpečného přístavu, respektive je odpovědná za neoprávněné sdělování díla veřejnosti ve smyslu § 47 AZ po novelizaci, žádat vydání bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.

166. Bezdůvodné obohacení žalované tedy představuje nezmenšení jejího majetku z důvodu neuhrazení odměny za potřebnou licenci k tomuto dílu v daném místě a čase obvyklém, přičemž § 40 odst. 4 AZ umožňuje její sankční zvýšení na dvojnásobek, jak také požaduje žalobkyně.

167. Soud prvního stupně vycházel při stanovení této obvyklé odměny z licenční smlouvy ze dne 21. 9. 2020 ve znění dodatku č. 1 ze dne 17. 8. 2020 uzavřené mezi žalobkyní a společností N, v níž byla sjednána licenční odměna ve výši [částka] za film Šarlatán za období 24 měsíců. V předmětné věci došlo k neoprávněnému zpřístupňování daného záznamu filmu Šarlatán po dobu 27 měsíců. Proto soud prvního stupně přiznal žalobkyni požadované bezdůvodné obohacení v sankční výši [částka] spolu s daným ročním úrokem z prodlení, jehož výše je stanovena v souladu s příslušnou právní úpravou.

168. Odvolací soud po doplnění dokazování na ústním jednání s uvedeným závěrem nalézacího soudu o výši bezdůvodného obohacení žalované s daným příslušenstvím souhlasí.

169. Proto odvolací soud uzavírá, že žalovaná vytýkaným jednáním zasáhla do práv žalobkyně, a proto jí přísluší za období od 30. 11. 2020 do 28. 2. 2023 nárok na vydání bezdůvodného obohacení

ve výši dvojnásobku odměny, která by byla na získání takové licence obvyklá v době

neoprávněného nakládání s dílem, tedy zde v žalované výši [částka] s daným úrokem z prodlení. Na tomto místě musí ale odvolací soud dodat, že ve výroku II. rozsudku soudu prvního stupně absentuje u úroku z prodlení, že se jedná o roční úrok, a proto odvolací soud provedl nápravu této písařské chyby nalézacího soudu dle § 164 o. s. ř.

170. Jen pro úplnost odvolací soud uvádí, že výtky žalované o tom, že nebyl odvolací soud oprávněn učinit při jednání poučení žalobkyně dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. (ohledně důvodů pro vyhovění návrhu na předběžnou vykonatelnost rozsudku a ohledně výše obvyklé licenční odměny), jsou nedůvodné. Žalovaná totiž přehlíží, že v předmětné věci podala odvolání do rozsudku, tedy do věci samé, jen ona, když soud prvního stupně žalobě vyhověl s tím, že obvyklou výši licenční odměny považoval za žalobkyní doloženou, respektive prokázanou. Tedy žalobkyně ohledně této okolnosti splnila dle nalézacího soudu břemeno tvrzení a důkazní.

171. To je ale zcela odlišná procesní situace od situace řešené v odvolání žalovanou uvedeném nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 1. 2025, sp. zn. I. ÚS 2901/23, kde ve věci samé neúspěšná žalobkyně podala odvolání, kterému odvolací soud vyhověl s využitím výsledku svědka, jenž byl navržen žalobkyní až v odvolacím řízení, tedy po koncentraci řízení a přes dřívější poučení nalézacího soudu dle § 118a o. s. ř.

172. Předmětná procesní situace tak nebránila odvolacímu soudu, aby při zachování režimu neúplné apelace postupoval v souladu s § 213a odst. 1 a § 213b odst. 1 o. s. ř.

173. S ohledem na uvedené odvolací soud potvrdil odvoláním napadený výrok II. rozsudku soudu prvního stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný (ve správném znění – viz výše).

174. Výrokem III. rozsudku rozhodl nalézací soud o náhradě nákladů řízení dle § 142 odst. 1 o. s. ř. s tím, že ji přiznal plně úspěšné žalobkyni. Na uvedené nemůže mít vliv zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby ohledně požadované části úroků z prodlení (nikoliv pro chování žalované).

175. Odvolací soud dále uvádí, že výpočet náhrady nákladů řízení žalobkyně je chybný ohledně odměny za zastoupení, neboť chybně užívá odměnu ve výši [částka], namísto odměny ve správné výši [částka], a ve výši náhrady DPH, jinak v ostatním je výpočet správný. Náklady řízení žalobkyně se tak skládají z odměny za zastupování advokátem ve výši [částka] za 5 a půl úkonu právní služby (převzetí a příprava zastoupení, vzájemný návrh ze dne 25. 4. 2022, účast na jednání před soudem dne 26. 1. 2023, dne 25. 4. 2023 a dne 13. 7. 2023 a dále za procesní návrh na vyslovení předběžné vykonatelnosti rozsudku) po [částka] (z tarifní hodnoty [částka]), z částky [částka] za 6 režijních paušálů po [částka], z částky [částka] (21% DPH z částky [částka]), z částky [částka] jako náhrady nákladů vynaložených na překlady důkazů a z částky [částka] jako náhrady za zaplacený soudní poplatek. Celkem se jedná o částku [částka].

176. Odvolací soud ale nesouhlasí s tím, že soud prvního stupně neshledal účelnými 3 úkony právní služby (doplnění žaloby ze dne 28. 2. 2023 a ze dne 5. 4. 2023 a dále vyjádření ve věci samé ze dne 29. 6. 2023). Odvolací soud zde poukazuje na to, že tato podání učinila žalobkyně k výzvám soudu prvního stupně, přičemž jejich obsah těmto výzvám odpovídá. S ohledem na uvedené proto žalobkyni náleží k částce [částka] také odměna za zastupování advokátem ve výši [částka] za tyto 3 úkony právní služby po [částka], náhrada režijních paušálů ve výši [částka] za 3 úkony právní služby po [částka] a také 21 % DPH ve výši [částka] (z částky [částka]). Celkem tak žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši [částka] – viz výrok II. tohoto rozsudku.

177. Ohledně písemného závěrečného návrhu ze dne 9. 5. 2023 odvolací soud souhlasí se soudem prvního stupně, že se nejedná o účelný úkon právní služby, neboť na něj nelze nahlížet jako na samostatný úkon právní služby, když obsahově spadá pod ústní jednání před soudem, na němž je vyhlášeno rozhodnutí ve věci samé. Stejný závěr zastává nebohatá judikatura (např. rozhodnutí Vrchního soudu ze dne 27. 5. 1999, sp. zn. 8 To 59/99).

178. Námitka žalované, že žalobkyni neměla být přiznána náhrada za překlady anglicky sepsaných licenčních smluv se společností N nemůže obstát, neboť dané české překlady byly provedeny na jednání konaném dne 25. 4. 2023, takže je nelze shledat za neúčelně vynaloženými. Zároveň se jedná o druh nákladů řízení vyjmenovaný v § 137 odst. 1 o. s. ř.

179. Výrokem IV. rozsudku vyhověl soud prvního stupně návrhu žalobkyně dle § 162 odst. 2 o. s. ř., aby byl předběžně vykonatelný. Důvody pro vyhovění tomuto návrhu spatřoval soud prvního stupně v tom, že proti vrcholným představitelům (původní) žalované bylo zahájeno trestní stíhání a že hrozil výmaz (původní) žalované z obchodního rejstříku, neboť nezakládala dané účetní listiny do sbírky listin. Údajným důvodem pro nezakládání účetních listin do příslušné sbírky pak měly být nestandardní finanční operace v (původní) žalované. Odvolací soud se s těmito závěry nalézacího soudu neztotožňuje.

180. Předběžnou vykonatelnost rozsudku dle § 162 odst. 2 o. s. ř. lze vyslovit pouze k návrhu účastníka, a to jen tehdy, pokud by účastníku hrozilo nebezpečí těžko nahraditelné nebo značné újmy. Musí se jednat o mimořádné důvody, kvůli nimž je třeba umožnit okamžitý výkon rozhodnutí, aniž by se čekalo na jeho právní moc a na uplynutí lhůty k dobrovolnému splnění, aby nedošlo k poškození oprávněné strany.

181. Podle odvolacího soudu dané důvody uvedené nenaplnují, neboť je odvolací soud považuje za nepodložené a spekulativní. K tomu lze uvést, že trestní stíhání vrcholných představitelů bylo zastaveno a že (původní) žalovaná zanikla na základě projektu přeměny (fúze sloučením), přičemž (nynější) žalovaná je nástupnickou společností. Vedle toho žalovaná složila žalovanou částku do advokátní úschovy.

182. S ohledem na uvedené proto odvolací soud změnil podle § 220 o. s. ř. výrok IV. usnesení soudu prvního stupně tak, že návrh na vyslovení předběžné vykonatelnosti zamítl.

183. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. s tím, že byla přiznána v odvolacím řízení plně úspěšné žalobkyni.

184. Té vznikly náklady odvolacího řízení v celkové výši [částka]. Tato částka je složena z odměny ve výši [částka] za 0,5 úkonu právní služby (podání odvolání proti nákladovému výroku rozsudku) po [částka] (§ 7 bod 4., § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2024), z náhrady režijních paušálů ve výši [částka] za jeden úkon právní služby po [částka] a z 21 % DPH ve výši [částka] z částky [částka], celkem se jedná o částku [částka]. Dále se jedná o odměnu ve výši [částka] za 3 úkony právní služby (vyjádření žalobkyně ve věci samé ze dne 28. 3. 2025 a účast na jednáních před odvolacím soudem konaných dne 26. 2. 2025 a dne 6. 8. 2025) po [částka] (§ 7 bod 4., § 8 odst. 1 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025), o náhradu režijních paušálů ve výši [částka] po [částka] a o náhradu 21 % DPH ve výši [částka] (z částky [částka]), celkem se jedná o částku [částka].

Poučení:

Dovolání proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek ust. § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání (§ 237 až 238a o. s. ř.) je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho splnění v exekučním řízení.

Praha 6. srpna 2025

JUDr. Roman Horáček Ph.D.
předseda senátu